

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 845

DE OPVOLGER VAN PROFESSOR
SHYDRIFT.

1.50 Fr.

Bliksemsnel trok hij het staal langs de oogen van Professor Nicolson, maar deze trok zijn hoofd zelfs geen centimeter achteruit.

NIEUWE SERIE

De opvolger van Professor Shydrift

HOOFDSTUK I.

HET TESTAMENT.

In een der somberste gedeelten van de Grosburnstreet te Londen, die toch reeds niet onder de vrolijkste straten van de Engelsche hoofdstad wordt gerekend, staat een zeer oud, bouwvallig huis, opgetrokken uit zware, vierkante steenblokken, als een vesting.

De straatdeur is smal en verveloos, de vensters zijn van ouderdom geheel groen geworden, met een eigenaardigen, paarsen weerschijn.

Het huis is aan drie zijden omgeven door een kleinen tuin, en een klinkerpad voert van het lage hek aan de straat naar de voordeur.

Lange jaren woonde er een man in dit huis, wiens vreeselijk uiteinde — hij viel met een brandenden ballon te pletter — geruimen tijd het onderwerp van de gesprekken in de wetenschappelijke wereld van de metropool vormde.

Want de man, die aldus den dood vond, heette Shydrift en dat was de naam van een der scherpzinnigste geleerden en geneesheeren, die ooit de universiteit had bezocht.

Wel koesterde men algemeen een zekeren afkeer voor den grooten geleerde, die misschien veroorzaakt werd door zijn afstootend uiterlijk, zijn wreeden blik, als van een roofdier, en zijn koele wreedheid, waarmede hij

alle ziektegevallen placht te behandelen, maar de bewondering voor zijn gaven was er niet minder groot om gebleven, ofschoon er in den laatsten tijd zonderlinge geruchten de ronde hadden gedaan omtrent den waren aard van den beroemden professor.

Scotland Yard had er zich niet veel over uitgelaten, maar in een vertrouwelijke bui had de hoofdinspecteur van politie Baxter op de Windsor Club, waarvan hij lid was, te kennen gegeven, „dat het maar goed was dat professor Shydrift niet meer tot de levenden behoorden, want dat hij waarschijnlijk de grootste misdadiger was geweest die ooit in Engeland geleefd had.”

Hoe dit zij, professor Shydrift had het wereldschouwtooneel verlaten en niets bleef van hem over dan de herinnering aan een koud en wreed geleerde, een man, die met even weinig gevoel een konijntje sectioneerde als een been afzette.

Het huis in de Grosburnstreet was na zijn dood geheel in denzelfden staat gelaten.

Bloedverwanten kwamen niet opdagen.

Men mompelde iets van een testament, dat bij een der bekende notarissen van Londen gedeponereerd was, en dat pas zes maanden na zijn dood ongeopend overhandigd moest worden aan een zijner beste leerlingen, maar

niemand wist er het fijne van.

De boedelberedderaar stelde een huisbe-
waarder aan, die daar zou blijven tot het
testament aan den rechthebbende overhandigd
was, en na een paar weken was er niemand
meer, buiten de wetenschappelijke kringen,
die over professor Shydrift sprak!

Ja toch — er waren nog eenige personen
die Shydrift niet zoo spoedig zouden vergeten!

Daaronder behoorde in de eerste plaats
Lord Lister, de Groote Onbekende, die de
doodsvijand van Shydrift was geweest en
vervolgens eenige hooggeplaatste politiebeam-
bten en detectives, die door Lord Lister, alias
John Raffles in eigen persoon op de hoogte
waren gesteld van de ware identiteit van den
professor, een van de grootste misdadigers,
die in de laatste vijftig jaren niet alleen de
Engelsche hoofdstad, maar talloze steden
over de geheele aarde door zijn ontelbare mis-
daden vergiftigd had!

De tijd verliep, en na verloop van zes maan-
den werd de brief, welke het testament be-
vatte, ter hand gesteld aan professor Irwin
Nicholson, die bekend had gestaan als een
der ijverigste en meest belovende leerlingen
van professor Shydrift.

Vele studenten hadden verklaard dat hij
innerlijk zoowel als uiterlijk op zijn grooten
leermeester geleek.

Een der bepalingen van het testament scheen
te luiden, dat de erfgenaam in het huis van
den erflater moest trekken.

Want er waren nog geen acht dagen ver-
loopen, of een kleine verhuiswagen stond voor
het sombere huis in de Grosburnstreet stil,
waaruit eenige meubelen werden geladen, be-
nevens een groote kist met instrumenten.

Een bediende van professor Nicholson ver-
gezelde de meubelen en bleef in het huis.

Reeds denzelfden dag vertrok de huisbe-
waarder en den dag daarop trok de erfgenaam
van professor Shydrift zelf diens huis binnen,
vergezeld van een afschuwelijk leelijk oud
wif, dat zeker binnenkort het voorwerp van
de plaagzucht van alle straatjongens in de
buurt zou zijn geworden, als zij zich ooit bui-
tenshuis vertoond had.

Maar dat deed zij nooit....

Op een avond, juist drie dagen nadat pro-
fessor Nicholson het huis was gaan bewonen
dat hem door den Koning der Misdadigers
was nagelaten, zat de nieuwe bewoner in een
der vertrekken op de eerste verdieping van
het oude huis.

Het was een groote studeerkamer.

Langs drie van de wanden stonden boeken-
kasten, van onder tot boven gevuld met weten-

schappelijke werken van allerlei aard.

Professor Shydrift moest wel een zeer ont-
wikkeld man zijn geweest want deze boeken
waren in niet minder dan zeven talen geschre-
ven.

In een hoek stond een geraamte, op een rond
voetstuk van ebbenhout.

Tusschen de beide ramen waarvoor op het
oogenblik de gordijnen waren neergelaten stond
een zeer groote ebbenhouten schrijftafel met
rood laken bekleed en overdekt met papieren
en boeken.

Het tafelblad werd verlicht door een groote
electrische staanlamp met een fraai bewerkte
zijden kap.

De vloer was bedekt met een Perzisch tapijt,
waarop hier en daar tiggervellen waren neerge-
worpen.

Professor Nicholson zat voor de schrijftafel.
Het licht scheen juist op zijn gelaat.

Hij was een man van omstreeks veertig-
jarigen leeftijd.

Het eerste wat op zijn gelaat opviel was het
buitengewoon sterk ontwikkelde voorhoofd.

Het daalde in een bijna rechte lijn neder
tot aan den wortel van den prachtigen eenigs-
zins gekromden neus.

De wenkbrauwen waren gitzwart en ver-
toonden een eigenaardigen vorm — zij waren
in het geheel niet gebogen, maar liepen in
een rechte lijn in elkanders verlengde.

Verder was het gelaat smal, en vertoonde
het een bleeken eenigszins groenachtigen tint.

De lippen waren buitengewoon dun en als
hun bezitter ze vaneen deed, dan zag men
daaronder een dubbele rij sterke groote en
verblindend witte tanden schitteren.

Maar ook de oogen waren opmerkelijk.

Wat het eerst opviel was wel, dat zij te
dicht bij elkander stonden.

Zij waren eenigszins scheef geplaatst als
de oogen van alle Aziatische volken, van wie
professor Nicholson overigens vrij veel bloed
in de aderen had.

Zijn moeder was namelijk een Chineesche
geweest.

Hun kleur viel op het eerste gezicht moeilijk
met zekerheid te bepalen.

Nu eens geleken zij groen, dan weder zwart,
maar soms ook was het alsof zij een zonder-
linge gele kleur hadden, zooals men die wel
ziet bij tigers als zij in het volle daglicht
komen.

Ofschoon hij zat, was het toch duidelijk te
zien dat professor Nicholson, ofschoon niet
zwaar gebouwd, een krachtig gespierd man
moest zijn.

Hij was verdiept in de lezing van een brief, die zeer lang scheen te zijn.

De lezer moest bladzijde na bladzijde omslaan.

Maar eindelijk had hij het lijvige document geheel en al doorgelezen.

Hij rangschikte de losse bladen zorgvuldig, gaf er met de platte hand een licht klapje op en bevestigde toen zijn vreemde oogen op de zoldering.

De dunne lippen gingen van een, de groote witte tanden blikkerden, en het gelaat van den professor verkreeg nu een wraakzuchtige uitdrukking, die zijn trekken geheel en al veranderde.

Maar dadelijk daarop kwam er een trek van zegepraal op zijn gelaat.

— Op mij is dus de keus gevallen, mompelde hij in zichzelf. Van dit oogenblik af ben ik de chef van een honderdtal organisaties die over de geheele wereld verspreid zijn. Zoo luidt de laatste wil van den Koning der Misdadigers en die wil moet geëerbiedigd worden. Het testament zegt, dat het binnen een week na de overhandiging op een algemeene vergadering van de Bende der Raven moet worden voorgelezen, die als de voornaamste misdadigersorganisatie van Londen, ja zelfs van geheel Engeland wordt beschouwd.

Professor Nicholson stond op en rekte zich met een lenige beweging uit.

Hij geleeke nu waarlijk veel op een roofdier dat uit zijn kooi ontsnapt is en voor het eerst de maagdelijke wouden weer ziet waaruit men het had weggevoerd.

Hij liep op een kleinen spiegel toe, draaide den schakelaar van de kleine electrische lamp weer om, die zich daar naast bevond en bekeek vol aandacht zijn gelaat.

Er was een uitdrukking van woeste trots en zegepraal op verschenen.

— Zoo ziet dus de man er uit, zeide hij tot zich zelf, die binnen enkele dagen onbeperkt zal heerschen over duizenden misdadigers, en aan wien het recht om over leven of dood te beschikken in handen is gegeven.

Hij keek diep in zijn eigen oogen en vervolgde:

— Van professor Shydrift heeft niemand ooit geweten wie hij werkelijk was — op Raffles na. Het testament mogelijk de identiteit van zijn doodsvijand vast te stellen en hem tot elken prijs uit den weg te ruimen. En ik zweer dat ik zijn bevel zal opvolgen. Het zal een mijner eerste regeeringsdaden zijn.

Hij trad weder naar de tafel toe, vouwde de papieren zorgvuldig samen en stak ze in zijn

binnenzak.

Daarop drukte hij op een electrische schel die op het blad van de schrijftafel was bevestigd.

Er trad een bediende het vertrek binnen.
— Zeg dat Kate hier moet komen! beval de professor kortaf.

De bediende boog zwijgend en verwijderde zich.

Een oogenblik later trad het afzichtelijke oude wijf binnen, in wier gezelschap de nieuwe bewoner het huis van professor Shydrift had betrokken.

Zij zag er waarlijk afschuwelijk uit met haar lange grijze haren, die haar slordig langs het gelaat vielen, haar bijna tandeloozen mond, haar gekromde gestalte, haar kleine grijze rattenoojes en haar geweldig groote voeten.

Zij bleef zwijgend op den drempel staan en keek den professor met een schuwen blik aan.

Nicholson nam haar een oogenblik zwijgend op en begon toen:

— Je weet zeker, dat je van nu af in nood en dood aan mij verbonden bent, Kate?

— De Meester heeft het immers zoo bevolen, mijnheer!

— Juist! Ik heb zoeven zijn testament doorgelezen en daarin heb ik nadere bijzonderheden over u gevonden. Gij waart hem immers zeer trouw?

— Trouwer dan een hond!

— Gij zoudt wel voor hem willen sterven?

— Duizend dooden, mijnheer! riep het wijf op hartstochtelijken toon.

— Gij waart lang bij hem in dienst?

— Meer dan drie en twintig jaren!

— Welnu, op last van mijn leermeester heb ik u, zoodra ik het testament in handen kreeg en hier binnen zou trekken, weggehaald uit het krot waar gij een toevlucht had gezocht.

— Zoo wilde de Meester het immers!

— Begrijpt gij niet waarom dat geschiedde?

— Ik weet het niet, heer!

— Dan zal ik het u zeggen. Professor Shydrift deelde mij reeds bij zijn leven mede, dat ik u evenzeer zou kunnen vertrouwen als ik het hem zelf deed. Welnu, dan zeg ik u, dat ik van heden af zijn plaats heb ingenomen, op zijn last en bevel, omdat ik hem opvolg als chef over de Internationale Bende van den Gouden Sleutel!

Nauwelijks had het wijf deze woorden gehoord of zij wierp zich op de knieën en kroop over den vloer tot vlak bij Nicholson.

Zij omvatte zijn beenen en riep:

— Beschik over mij, Meester — ik ben uw slavin!

Professor Nicholson deed volstrekt geen moeite het wijf uit haar houding op te heffen.

Hij keek met een mengeling van trots en minachting op haar en zeide na eenige oogeblikken:

— Het is goed, Kate. Van nu af zult gij mij dus even trouw dienen als gij het professor Shydrift gedaan hebt?

— Dat zweer ik, Meester!

— En dan, denkt er om, dat ik voor allen, die hier komen, slechts professor Nicholson ben en niemand anders!

Het oude wijf stond op, wierp Nicholson een schuwen, slaafschen blik toe en was het volgende oogenblik verdwenen.

Nicholson keek een oogenblik naar de dichte deur en mompelde in zich zelf:

— Zij is van het ras waaruit men slavinnen kweekt. Professor Shydrift wist wel wat hij deed.

HOOFDSTUK II.

DE OPVOLGER VAN PROFESSOR SHYDRIFT.

Er waren acht dagen verlopen sedert professor Nicholson kennis had genomen van de door professor Shydrift nagelaten papieren.

Het was omstreeks twaalf uur in den nacht toen zijn opvolger het oude huis in de Grosburnstreet verliet.

Hij was in een langen zwarten regenmantel gehuld, die hem tot bijna op de enkels viel.

Het was een gure winderige avond en hij moest eenigen tijd wachten voor hij een ledige huurauto vond.

Toen er eindelijk een voor hem stilhield, gelastte hij den chauffeur hem naar het begin van de Tower Bridge te brengen.

Daar dankte hij den man af en zond hem weg.

Nicholson liep vlug de brug over tot hij de anderen oever van de Theems bereikt had.

Hij bevond zich nu in een zeer volkrijke wijk.

De huizen waren hier over het algemeen tamelijk klein en laag.

En het aantal drankhuizen was legio.

Nicholson scheen hier zeer goed den weg te kennen, want hij aarzelde geen oogenblik.

Hij had den breeden kraag van zijn mantel opgezet en zijn hoed zoo diep mogelijk in zijn oogen getrokken.

Hij volgde eenigen tijd de Theemskade tot dat hij een donkere smalle zijstraat bereikte.

Hij stond stil en wierp een onderzoekenden blik om zich heen.

Maar toen liep hij met snelle schreden de straat weder in.

Voor een wijnhuis boven welks deur een oud uithangbord hing, waarop een wit, steigerend paard geschilderd was, bleef hij een oogenblik staan.

Het was nu bijna half twee en de straat was zoo goed als verlaten.

In de gelagkamer brandde echter nog licht, en het was duidelijk dat zich daar nog gasten bevonden.

Niettemin trad Nicholson onbeschroomd binnen.

Hij liep regelrecht op de toonbank toe, waarachter een kerel met een gemeen gezicht stond, blijkbaar de eigenaar en zeide op fluissterenden toon:

— „Hier is de Langverwachte”.

De kroegbaas vloog overeind bij het hooren van deze woorden, die blijkbaar het wachtwoord waren.

Zijn rood gelaat verbleekte en hij keek Nicholson met een blik als van een geslagen hond aan.

Maar toen vermande hij zich en vroeg toen op zijn beurt:

— „Hoe is de Sleutel?”

— „De Sleutel is van Goud!”

— „Wie zal hem bezitten?”

— „Wie hem zal veroveren!”

— „Hoe zal hij hem behouden?”

— „Door de Zweep en den Ponjaard!”

— Het is goed! zeide de kroegbaas bijna onhoorbaar, nog altijd bleek van ontzag en schrik. Ik groet u, Meester!

Nicholson knikte den man hooghartig toe.

— Is alles voor mijn ontvangst en inhuldiging gereed? vroeg hij.

— Alles, Meester! Gij behoeft slechts de trap af te dalen — k zal het sein geven!

Hij tastte met de rechterhand onder de toonbank en scheen aan een of ander schellekoord te trekken.

Intusschen had Nicholson zijn schreden naar een lage deur naast de toonbank gericht.

Hij kon haar echter niet openen alvorens de kastelein een hefboom naast zich had overgehaald waardoor hij een pal liet terugspringen

welke de deur gesloten hield.

De chef trad binnen, en dadelijk viel de deur weder achter hem dicht.

Hij bevond zich thans in een duistere gang.

Hij stampte op eigenaardige wijze zeven keeren op den vloer.

Aanstonds baadde de gang in een zee van licht.

Aan het uiteinde opende zich een luik en langzaam verschenen zes mannen boven den vloer van de gang, allen in lange rood zijden mantels gewikkeld, met een rood masker voor het gelaat en de armen over de borst gekruist.

Met de rechterhand omklemden zij het gevest van een spitsen ponjaard, in de linkerhand hielden zij een grooten zwaar vergulden sleutel.

Hun hoofd was bedekt door een zonderlingen puntigen hoed, eveneens van roode zijde.

Langzaam en statig schreden deze zes mannen zoodra het valluik met den vloer gelijk was naar den nieuwen chef toe.

Deze zes mannen waren de leiders van de zes voornaamste benden in geheel Europa, drie uit Londen, een uit Parijs, een uit Berlijn en een uit Leningrad.

Zij waren de eenigen die ooit het recht zouden hebben het gelaat van den nieuwen chef te aanschouwen zooals het zich aan alle Londenars vertoonde.

Aan hen was de taak opgedragen het nieuwe opperhoofd te midden van zijn onderdanen te geleiden.

Een hunner, blijkbaar de aanvoerder, liep vooruit en bleef voor Nicholson stilstaan.

Hij keek hem eenige oogenblikken strak aan en zeide toen op gedempten toon:

— Ik heet u welkom in uw nieuwe rijk, Chef! Wij wachtten u reeds met ongeduld! Wees zoo goed ons te volgen — maar noem ons uw naam!

Professor Nicholson wist zeer goed dat de zes bendehoofden zijn naam reeds wisten, daar professor Shydrift ook hun zijn instructies had gegeven, maar hij begreep zeer wel dat hij zich aan de gebruiken moest houden.

— Mijn naam is professor Irwin Nicholson! zeide hij.

De zes mannen bogen zwijgend.

Daarop stelde de woordvoerder van de deputatie zich zelf en zijn metgezellen voor.

— Ik ben Peter Blackfoot, chef van de Bende der Raven, dit is Owen Campbell, bijgenaamd „Jap”, wegens zijn Japansch type, de aanvoerder van de Bende der Wolven en deze is Bill Tomkins, leider van de Bende van de Koperen Ster. Hier hebt gij Jacques

Picaseau uit Parijs, Michael Obransky uit Leningrad en Jozef Heidenrauch uit Berlijn! Wij beloven u dat wij uw trouwe en verknochte luitenanten zullen zijn.

Weer volgde een buiging.

De beide partijen hadden elkander goed opgenomen en aan weerskanten scheen men met het onderzoek wel tevreden te zijn.

Blackfoot maakte nu een uitnoodigende beweging naar het einde van de gang en zeide:

— Wees zoo goed ons te volgen, Meester!

Het kleine troepje, thans met Nicholson in het midden, begaf zich midden naar het valluik.

Weder stampte Nicholson zeven malen en langzaam daalde het luik omlaag.

De zeven mannen zakten bijna vier meter totdat de stellage met een lichten schok tot stilstand kwam.

Het luik bevond zich thans op eenige centimeters boven den vloer van een helder verlichten kelder.

Er waren geen meubelen behalve een ronde tafel.

Op deze tafel lag een lange mantel van paarse zijde, met een kap van dezelfde kleur.

Daar boven was een paars masker nedergelegd.

Dwars over den mantel lagen een sleutel van zuiver goud en een ponjaard zonder scheede, met een prachtig bewerkte voren greep en een gouden temmet, ongeveer drie decimeter lang en uiterst spits geslepen.

Blackfoot wees op den mantel en zeide:

— Deze mantel, Meester, is de eenige van die kleur! Hij mag alleen door den oppersten leider worden gedragen.

Hij had onder het spreken het kledingstuk opgenomen, terwijl Campbell professor Nicholson van zijn regenmantel en hoed ontdeed.

De Hoofdman der Raven trad op Nicholson toe en hing hem den paarsen mantel om de schouders.

Ten slotte bond Bill Tomkins hem het masker voor, terwijl de drie vreemdelingen eerbiedig op eenigen afstand bleven staan.

— Neemt thans de teekenen van uw waardigheid ter hand, Meester! verzocht Blackfoot.

Nicholson nam den ponjaard in de rechterhand, den gouden sleutel in de linker.

Blackfoot deed eenige schreden achteruit, keerde zich om en klopte met den sleutel drie malen op den wand die een hollen klank gaf.

Aanstonds schoof geruischloos een groot gedeelte van dien wand ter zijde.

Bijna had Nicholson een kreet van verbazing geslaakt.

Door de opening heen zag hij in een schitterend verlichte zeer lange zaal met lichtgrijze wanden en een eikenhouten zoldering.

Er leek wel geen einde aan deze zaal te komen, zoo lang was zij

Het licht was afkomstig van prachtige elektrische kronen die op geregelde afstanden van de zoldering afhingen.

En zoover het oog reiken kon, was deze schier eindelooze zaal met menschen gevuld, niet alleen mannen maar ook vrouwen.

Een twintigtal personen waren gemaskerd en droegen wijde zwarte zijden domino's.

Velen der aanwezigen droegen een sierlijk avondtoilet, maar er waren er ook tallooze die een of andere uniform of livrei droegen, brievenbestellers, chauffeurs, huisknechts, hotelportiers enz. enz.

Er waren daar zeker niet minder dan vierduizend menschen bijeen!

Van heinde en ver, indien hun bezigheden het slechts eenigszins veroorloofden, waren de leden van alle misdadigersbenden in Europa naar Londen gekomen om bij de inhuldiging van het Nieuwe Opperhoofd aanwezig te zijn.

Zelfs uit Moskou en Leningrad, ja uit New-York en Washington waren eenige beruchte bendenhoofden verschenen, die hun hulde wilden betuigen aan den opvolger van den Koning der Misdadigers, en die door dezen waardig was bevonden, zijn voetstappen te drukken

Er ontstond dadelijk een doodelijke stilte in de lange zaal, zoodra de kleine groep uit het voorvertrek binnen trad.

Aller oogen waren op den gemaskerde in zijn paarsen mantel gevestigd, die van dit oogenblik af het recht verkreeg, over leven of dood dezer mannen en vrouwen te beschikken, of zij te Londen, te Parijs of te Berlijn woonden!

In het midden van de lange zaal was een breed voetpad vrijgelaten.

Tusschen de zes mannen gaande, schreed Nicholson langzaam langs dit pad, tusschen de rijen der zwijgende aanwezigen door.

Eindelijk bereikten zij een soort podium, waarop zich een troon verhief, een vierkante zetel, waarvan de gekromde pooten rustten op vier doodshoofden.

De rug van dezen zonderlingen troon werd gevormd door een groot aantal dolken, die kruiselings door elkander waren gestoken.

Drie treden voerden naar dezen zetel.

De zes mannen namen naast deze treden plaats, drie aan iederen kant, en zoodra dat

onder doodelijke stilte geschied was, nam Blackfoot het woord:

— Meester! De zes voormannen van de Internationale Bende van den Gouden Sleutel noodigen u uit, op dezen troon plaats te nemen, opdat wij u kunnen huldigen als onzen Chef!

Professor Nicholson beklom langzaam de treden naar den troon.

Hij nam plaats en liet zijn blikken door de gaten van zijn masker over de aanwezigen glijden.

Zij waren allen zijn onderdanen! Zij zouden voor hem sidderen en door het stof kruipen, als hij het wilde! Hij was hun heer, hun meester, hun keizer!

Toen hij gezeten was, vervolgde Blackfoot:

— We zullen u thans eenige vragen stellen, Meester en verzoeken u daarop naar waarheid en getrouw te antwoorden!

— Dat wil ik! zeide Nicholson op plechtigen toon.

— Zoo vraag ik u dan: Zijt gij moedig?

— Ik ben moedig!

— Haat gij de wet?

— Ik haat de wet!

— Vreest gij voor bloed!

— Ik vrees niet voor bloed!

— Zult gij ons aanvoeren met stoutmoedigheid, koelbloedigheid en rechtvaardigheid?

— Zoowaar — dat zal ik!

— Zoo zweer dan, Meester, op den ponjaard, dat gij zult stelen en rooven, moorden en plunderen zooveel gij kunt!

Zonder een oogenblik te aarzelen, legde de nieuwe Chef dezen afschuwelijken eed af op den ponjaard met den ivoren greep, dien Blackfoot hem voor hield.

— Zweer, dat gij ons in den nood niet zult verlaten!

— Ik zweer!

— Zweer, dat gij liever zult sterven, dan ons verraden door u zelf te verraden!

— Ik zweer!

— Zoo zij het!

Een diepe stilte volgde op deze met plechtige stem uitgesproken woorden.

Toen nam Blackfoot uit de handen van Campbell een soort kroon, geheel van goud, en bestaande uit kunstig aaneengesmede dolken en sleutels, en plaatste deze op het gebogen hoofd van den nieuwen Chef.

Daarop trok hij een spitsen degen met gouden gevest uit de scheede van rood marokijnleder, die door Tomkins werd vastgehouden, en trad tot vlak voor den man op den troon.

— Gij hebt geantwoord, dat gij moedig zijt! begon hij op gedempten toon. Toon dan nu

uw moed!

Bliksemsnel trok hij het staal langs de oogen van professor Nicolson, maar deze trok zijn hoofd zelfs geen centimeter achteruit.

Daarop zette hij de punt tegen het voorhoofd van den nieuwen Chef, nam een ebbenhouten hamer uit de handen van Campbell aan en deed, alsof hij een hevigen slag tegen het gevest van den degen wilde geven.

Nicholson bewoog zich niet!

Ten slotte stak Blackfoot met een snelle beweging de punt van het scherpe wapen in den onderarm van den man op de troon.

Het bloed vloeide aanstonds uit de wijde mouw van den paarsen mantel, maar Nicholson slaakte zelfs geen zucht!

— Ik zie, dat gij moedig zijt! riep Blackfoot uit. Ik zie dat gij niet voor bloed vreest! Gij zijt van dit oogenblik af onze koning, onze vorst!

De aanwezigen, zonder eenig geluid te maken, zwaaiden met hun armen bij wijze van instemming.

Misschien zouden zij gejuicht hebben, als het geluid van die duizenden stemmen niet buiten gehoord zou zijn, en aldus het bestaan van dit onderaardsche dievenhol zou zijn verraden.

Maar Nicholson begreep deze stomme hulde. Hij wierp een trotschen blik op de menigte

aan zijn voeten, en zeide toen:

— Ik beloof u, dat ik de nagedachtenis van mijn grooten voorganger in eere zal houden. Ik beloof u, dat ik hem in alles zal trachten na te volgen. Ik beloof u, dat ik voor uw belangen zal waken, dat ik streng rechtvaardig zal zijn. Maar tevens zeg ik u, dat ik het verraad op de vreeselijkste wijze zal straffen, evenals al diegenen die zouden trachten, mijn waren naam, mijn ware hoedanigheid te doorgronden. Ook ongehoorzaamheid zal ik niet dulden, zelfs geen lijdelijk verzet! Wie zich te beklagen heeft, kan zich wenden tot een der drie Londensche bendevoerden, en ik zal alle klachten rechtvaardig onderzoeken. En hiermede heb ik den wensch van den Grooten Meester, die van ons heenging, vervuld! Gaat nu allen heen, want ik moet aanstonds beraadslagen met mijn zes luitenants! Er moeten gewichtige besluiten genomen worden!

Langzaam begon de menigte de groote zaal te verlaten door een uitgang, die zich aan den anderen kant bevond, tegenover den wand, waardoor de nieuwe Chef was binnen getreden.

Het duurde bijna anderhalf uur voor de laatste verdwenen was, daar de bendeleden niet dan bij kleine troepjes, en langs verschillende uitgangen, de zaal verlieten.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud
De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar

HOOFDSTUK III.

DUISTERE PLANNEN.

Professor Nicholson was met de zes luitenants alleen achtergebleven in de helderverlichte zaal, die nu nog grooter leek dan zooeven.

— Kan men ons hier onmogelijk beluisteren? vroeg de Chef.

— Onmogelijk, Meester! Als wij ten minste niet al te luid spreken!

— Doet dan uw maskers af, en luistert naar hetgeen ik u heb mede te deelen!

Alle deden hun maskers af, en zetten zich, na een uitnoodigend gebaar van den Chef aan een kleine tafel, die tegen een der wanden was geschoven.

Nicholson keek de zes mannen een voor een eenigen tijd zwijgend met zijn groengrijze oogen aan, en begon toen:

— Gij verstaat toch zeker allen Engelsch?

De drie vreemdelingen knikten bevestigend.

— Zooveel te beter. Dat bespaart mij de moeite, de zaken drie maal te vertellen!

Nicholson wachtte even en vervolgde toen, terwijl zijn stem een sissenden klank verkreeg:

— Gij allen weet of vermoedt zeker wel, aan wien de schuld voor den vreeselijken dood van onzen Grooten Meester is toe te schrijven?

De zes luitenants knikten zonder een woord te uiten.

— Raffles, de Groote Onbekende is de man geweest, die hem gedood heeft! zeide Nicholson op doffen toon, terwijl zijn geel gelaat een vreeselijke uitdrukking kreeg. Welnu, mannen — ik zal niet eerder rusten, voor ik den dood van mijn leermeester gewroken heb!

Op deze woorden volgde een instemmend gebrom.

— En niet alleen bevredig ik daardoor mijn wrlakgevoel, ging Nicholson voort, maar ik bevrijd tevens ons genootschap van een zijner gevaarlijkste vijanden, die het reeds onnoemelijk veel schade heeft berokkend!

De bandieten hadden allen hun masker afgelegd en staarden nu vol verwachting naar professor Nicholson.

Deze liet nogmaals den blik zijner koude, bevelende oogen over de zes gezichten tegenover hem dwalen en hernam toen:

— Zoo lang John Raffles leeft, is er voor ons geen rust en geen veiligheid. Wij zullen hem steeds en overal op ons pad ontmoeten. Hij zal ons altijd dwarsboomen, wanneer wij er het minst op verdacht zijn. Het is waar, hij handelt slechts alleen of hoogstens met de hulp van een enkelen metgezel, maar hij beschikt over middelen, waarvan wij ons ternauwernood een denkbeeld kunnen vormen! Hij verplaatst zich met ongelooflijke snelheid, en soms komt het mij voor, alsof hij op twee plaatsen tegelijk is! Hij is des morgens te Londen, des middags te Berlijn, des avonds te Moskou! Ik heb redenen om te gelooven, dat hij niet lang geleden binnen drie dagen van Londen naar New-York is gereisd — op een wijze, die het menschelijk begrip te boven gaat! Hij beschikt over ontzaglijke rijkdommen — waarvan de onnoozele hals een groot gedeelte wegschenkt aan armen, werkelloozen en zieken, maar die hem voor de rest in staat stellen, ons op allerlei wijzen te bestrijden!

Hij hield even op en zijn sombere oogen schoten vonken.

Haat en woede gloeiden er in.

Toen vervolgde hij op denzelfden kouden, eenigszins schoolmeesterachtigen toon, alsof hij voor een groep studenten aan het doeeeren was:

— Die man is te veel — die man moet verdwijnen!

Een dof gemompel van instemming volgde op deze woorden.

— Wij zullen den strijd tegen den Grooten Onbekende aanbinden met alle middelen, die ons ten dienste staan, en niet rusten voor wij hem voorgoed onschadelijk hebben gemaakt.

De wijze, waarop dat zal geschieden kunt gij aan mij overlaten — ik zweer, dat ik den dood van mijn leermeester duizendvoud aan hem zal wreken

Een tamelijk langdurig stilzwijgen volgde op deze vreeselijke bedreiging.

Toen vroeg professor Nicholson kortaf:

— Wat hebt gij hierop te zeggen?

— Ik wenschte wel op te merken, Meester, dat wij bij de uitvoering van dit plan op buitengewone moeilijkheden zullen stuiten! merkte Campbell op.

— Dat weet ik! Moeilijkheden zijn er, om overwonnen te worden!

— Wij weten in het geheel niet, wie Raffles eigenlijk is.

— Raffles is Lord Lister!

— Maar wie is Lord Lister? Hebt gij hem ooit gezien?

— Neen — en misschien toch wel! Hoe het zij — ik geef toe, dat wij zijn identiteit niet kennen, dat wij in de straten van Londen hem wellicht honderden malen hebben gepasseerd zonder het te weten, dat wij in denzelfden schouwburg, wie weet naast hem hebben gezeten! Dat alles weet en erken ik!

— Dan zouden wij dus aan het toeval moeten overlaten, hem in onze handen te spelen? merkte nu Blackfoot op.

Nicholson haalde de schouders op.

— Het toeval is een onbetrouwbare dame! zeide hij schamper. Zij laat ons al te vaak in den steek, als wij haar het meest noodig hebben!

— Toch zullen wij misschien alleen op haar bijstand moeten rekenen! riep Obransky uit. Als mijn raad gewicht in de schaal kan leggen, dan zou ik u in overweging willen geven, een geheel leger van de hier te Londen onder uwe bevelen staande bendeleden — duizend, vijfduizend desnoods, last te geven, oogen en ooren goed den kost te geven. Dat iedereen zich met wantrouwen wapene en alle banken en juwelierswinkels bespiedde! Dat men ook in de armelijke buurten de wacht houde! Ik heb mij laten zeggen dat de Groote Onbekende daar menigmaal in een of andere vermomming verschijnt. Slechts door dag en nacht op zijn qui vive te zijn en iedere verdachte, in de volksbuurten onbekende verschijning na te gaan, zult gij er ten laatste wellicht in slagen — na jaren misschien! — John Raffles te vatten!

Weder volgde een langdurige stilte op deze weinig bemoedigende woorden.

De Meester had het gelaat in de handen begraven en scheen in diepe gedachten verzonken.

Toen hij het weder ophief, lag er een uitdrukking van woeste vastberadenheid en toomeloze wraakzucht op. Langzaam sprak hij:

— Misschien hebt gij wel gelijk, Obransky. Wij zullen uw woorden overdenken. Maar tegelijkertijd zal ik mij aanstonds zetten aan het ontwerpen van een plan, waardoor Raffles gedwongen zal worden, zijn ware persoonlijkheid te verraden! Ik meen te weten, hoe ik op het gemoed moet werken van dien gentleman-inbreker, die er zoo prat op gaat, de opbrengst zijner ondernemingen met de kleinen en verdrukten te deelen! De volksmond zegt van dien geheimzinnigen Onbekende, dat hij geen onrecht kan dulden en haat koestert jegens allen die zwelgen in overdaad en de armen uitzuigen. Welnu, er zullen wel middelen zijn, om dezen karakter trek te zijner tijd uit te buiten!

Ongeveer tezelfdertijd, waarop deze duistere beraadslaging in het dievenhol, dat zich ver onder de Theems uitstreekte, plaats vond, drentelden twee baliekluiers met de handen in de zakken niet ver van daar door een der stegen, die alle op de Theemskade uitloopen.

Zij schenen volstrekt geen haast te hebben, ofschoon het reeds bijna drie uur in den nacht, en het weder verre van aanlokkelijk was.

De een stak ongeveer een hoofd boven zijn metgezel uit.

Hij was slank, maar krachtig gebouwd, en zijn minste bewegingen verrieden een buitengewone spierkracht.

In zijn gebruid, met rimpels doorgroefd gelaat, glansden twee grootte, grijze oogen.

Zijn makker was een haveloos type met dicht rood haar, blauwe oogen, de pet op een oor, met een groezelig stompje pijp tusschen de lippen.

Zij spraken weinig en schenen ieder in hun eigen gedachten verdiept te zijn.

Ui de nachtkroegen, waar zij langs liepen, klonk het geluid van ruwe stemmen en het schelle lachen van dronken vrouwen.

Plotseling vloog een deur van een dier drankhuizen open, en rolde een vrouw over het smalle trottoir tot vlak voor de voeten van den grootste der beide zwervers.

In de deuropening verscheen een groote kerel met een gemeen gelaat, die dreigend de vuist tegen haar zwaaide, en met schorre stem riep:

— Dat zal je leeren om mij lastig te komen vallen, als ik om een verzetje uit ben!

De vrouw hief een doodsbleek gelaat naar den man op en kreunde zachtjes:

— Kom mee naar huis, Bill — denk aan de kinderen — — ik smeeek je er om — —

Een hoonende lach was het eenige antwoord. De zwerver had zich over de ongelukkige vrouw heengebogen.

Hij zag een donkerroode vlek op haar voorhoofd, die snel grooter werd.

Het was bloed — — —

Nog een enkelen, smeekenden blik wierp de vrouw op den man in de deuropening.

Toen viel zij in zwijm.

De zwerver wisselde snel en op fluisterenden toon eenige woorden met zijn makker, die zich dadelijk over de bewusteloze heenboog en haar trachtte bij te brengen, en trad toen op den laaghartigen vrouwenbeul toe, juist toen deze het drankhuis weder wilde binnen gaan.

Hij liet zijn hand zwaar op zijn schouder neerkomen.

De man keerde zich om, met een valschen blik in zijn zwarte oogen, en bromde:

— Wat is er aan de hand, maat? Wat wil je van me?

— Ik wil je eens even doen voelen, wat het is, om tegen de keien te worden gesmeten, man!

De kerel keek den spreker aan, mat hem van het hoofd tot de voeten, en riep toen naar de gelagkamer:

— Hallo, mannen! Komt er is uit! Daar is een vreempie die op zijn gezicht wil hebben! Hij vraagt er om!

Onmiddellijk kwamen een aantal mannen en vrouwen van het laagste alooi naar buiten en vormden aanstonds een kring om de twee tegenstanders.

— Wat is d'r aan de hand, Bill? gilde een jonge vrouw met rood drankgezicht en loshangend haar.

— Meneer daar wil bepaald met een deuk in zijn hoofd bij moeder de vrouw terug komen! schreeuwde de kerel, terwijl hij zijn jas reeds uittrok. Dat kan hij gedaan krijgen!

— Waar is de herrie om? riep een ander.

— Och, meneer bemoeit zich met mijn zaken! 't Schijnt hem niet te bevalen, dat ik Sally eventjes heb afgetuigd! Ieder z'n beurt, hoor! Eerst zij — nou kan hij op zijn sm.. krijgen! Kom maar op — ik beuk je zoo plat als 'n stokvisch!

De ander had gedurende al dien tijd zijn kalme houding geen oogenblik laten varen.

Hij stond met gekruiste armen den tierenden schurk aan te zien, zonder zich te bewegen.

Nu trok hij op zijn beurt langzaam zijn jas uit, en wierp die op de steenen.

Hij stroopte de mouwen van zijn ruw ka-toenen hemd op en liet twee krachtig gespierde armen zien, die ieder ander dan den door woede verblinden vrouwenbeul zeker tot na-

denken zouden hebben gebracht.

Toen zeide hij kortaf :

— Ik ben tot je dienst. Een beetje ruimte, mannen, dat ik mij bewegen kan. En voor wij beginnen, zou ik den naam van dien ruwen schurk wel willen weten, die zijn moed aan een weerlooze vrouw verspilt.

— Het is Bill Spurry, maat ! riep er een uit de hoop.

— En zijn woonplaats ?

— Hier in de straat boven den uitdrager !

— Mooi — meer behoef ik niet te weten ! Vooruit dan maar !

Belust op een vuistgevecht, hadden de kroegbezoekers een kring vrijgemaakt.

En te midden daarvan stonden nu de beide tegenstanders over elkaar.

Bill Spurry was een grof gebouwde, zware kerel, met een nek als een stier en spieren als kabeltouwen, en zeker nog een half hoofd grooter dan de zwerver, die voor de ongelukkige vrouw partij had getrokken, maar zijn tegenstander was blijkbaar vlugger en bovenal een voortreffelijk geoeffend bokser. Dat bleek reeds na de eerste ronde.

De zwerver had een paar geweldige slagen juist bijtijds kunnen ontwijken, maar een derden, die hem tegen den kin trof, niet geheel kunnen ontgaan.

Hij wankelde even, maar herstelde zich spoedig weder.

De valsche oogen van zijn tegenstander schitterden boosaardig onder zijn dikke wenkbrauwen.

Reeds had hij eenige malen een stoot onder den gordel willen toebrengen, maar aanstonds riepen woedende kreten van de omstanders, wellicht voor 't merendeel boeven van de ergste soort, maar die in een bokspartij niet de minste oneerlijkheid duldden, hem weder tot de orde.

De strijd had reeds bijna een kwartier geduurd.

De reus begon teekenen van vermoeidheid te geven.

Zijn tegenstander evenwel scheen even frisch te zijn als toen hij begon.

Hij had zich aanvankelijk tot verdedigen bepaald, wel wetend dat de reus zijn lichaamsgewicht, zijn ontzaglijke vuisten en zijn lange armen in zijn voordeel had, maar thans begon hij aanvallend op te treden.

Hij draaide vliegensvlug om den ander heen, bracht hem onverhoeds een stoot op de korte ribben toe, die hem naar adem deed snakken, sloeg hem een oog dicht met een welgerichten lefthand, en eensklaps zoo snel dat men de beweging bijna niet had kunnen volgen, ont-

week hij een stoot van zijn vijand, dook ineen, viel uit, en trof den reus terzijde van de kaak zoo geweldig, dat deze als een blok omviel, en toen bewegingloos op de modderige steenen bleef liggen.

De zwerver keek even met een minachtenden blik op zijn verslagen tegenstander neer, en trok daarop zijn jas weder aan.

Hij zocht met den blik zijn metgezel, terwijl de omstanders zwijgend maar bijna met eerbied plaats voor hem maakten.

Bij hun weten was deze vreemdeling in de buurt de eerste die Bill Spurry had kunnen verslaan.

— Hoe is het met de vrouw ? vroeg de grootste der beide mannen fluisterend, toen zijn roodharige kameraad zich weder bij hem had gevoegd.

— Zij is zoo juist uit haar bewusteloosheid ontwaakt.

— Ik vrees dat die schurk zich vreeselijk op de ongelukkige zal wreken voor zijn nederlaag ! Wij moesten haar meenemen !

— En de kinderen ?

— Ook die !

— Maar dat zal men je niet toestaan !

— Dat zou ik wel eens willen zien !

Hij trad op de vrouw toe, die met verwilderden blik om zich heen keek, leunend tegen de vensterbank van het drankhuis, en vroeg op zachten toon :

— Gevoelt gij u in staat om te loopen, vrouwtje ?

— Ja, — ja, ik geloof het wel ! Ik — ik wil weg van hem. Hij zal mij vermoorden als hij thuiskomt — hij is een beest, dat niets ontziet — o God, had ik hem maar nooit ontmoet ! kwam het er jammerend uit. En mijn kinderen — mijn arme kinderen !

— Wijs mij uw huis ! Ik zal voor u en uw kinderen zorgen, en u in veiligheid brengen — vertrouw op mij ! fluisterde de zwerver haar toe.

De vrouw keek hem vlak in het gezicht.

Zij scheen iets in zijn oogen te lezen dat haar vertrouwen inboezemde en nieuwe hoop schonk.

Zij tastte met een vaag gebaar naar de zware wonde aan haar voorhoofd en zeide met zwakke stem :

— Breng mij weg — dat is alles wat ik vraag. Ik wil niet langer te midden dezer ondiereen leven ! Mijn leven is vergiftigd — —

De zwerver trok de vrouw overeind en ondersteunde haar.

Toen riep hij zijn makker toe :

— Zorg voor een auto, Jimmy !

Terwijl de roodharige wegsnelde, geleidde zijn metgezel de vrouw behoedzaam naar haar

woning op slechts een vijftigtal passen verder gelegen.

De omstanders lieten hem kalm begaan.

Zij schenen alleen maar nieuwsgierig te zijn naar den afloop.

— Wacht hier! zeide de zwerver zachtjes.

Hij duwde de straatdeur open, die niet gesloten was, besteede de smalle trap en had spoedig de kamer gevonden, klein en armelijk gemeubeld, maar blijkbaar door een teedere moederhand in orde gehouden, waar twee kleuters, een meisje en een jongen, in een ijzeren ledikantje sliepen.

Hij wikkelde de vast slapende wichten in een deken vol gaten, nam hen op den arm en daalde snel de trap weder af.

Juist hield een huurauto voor het huis stil.

De vrouw, die opnieuw haar bewustzijn dreigde te verliezen, werd in den wagen getild, en daarop legde de zwerver de beide kleintjes behoedzaam op de bank, waarna ook zijn makker instapte.

Maar toen ook hijzelf zich bij hen wilde voegen, trad er een man naar voren, die dreigend riep:

— Nu heeft de grap lang genoeg geduurd, zou ik zeggen! Die vrouw en die kinderen gaan je niets aan! Ze blijven hier — ik ben een kameraad van Bill, en — — —

Verder kon hij niet komen.

De vuist van den zwerver suisde door de lucht en daalde met een doffen slag midden op zijn gelaat neer.

Met een zucht zakte de man ineen.

— Rijdt op, chauffeur — je kent het adres! riep de zwerver, terwijl hij in de auto sprong en het portier dicht wierp.

De wagen stooft vooruit en had spoedig den schreeuwenden en tierenden troep mannen en vrouwen achter zich gelaten.

De vrouw was weder in zwijm gevallen.

Beide mannen hielden zich met de ongelukkige bezig.

En zij bemerkten niet, hoe een motorfietser op honderd meter afstand de auto volgde....

Professor Nicholson en zijn zes luitenants zaten nog steeds in het dievenhol, waar thans bijna alle lichtten gedoofd waren, toen een eigenaardig geklop op de deur hen deed opzien.

Allen tastten met een onwillekeurig gebaar naar hun zak.

Maar Campbell zeide fluisterend:

— Dat moet een der onzen zijn!

— Ga naar de deur en vraag het wachtwoord! beval de Meester. Wij zullen ons naar het luik begeven.

Campbell liep op de deur toe, waartoe hij

bijna vijf minuten noodig had en riep:

— Het wachtwoord!

— *Nicholson for ever!*

— Je naam?

— Tom Bush!

— Wat wil je?

— Ik moet onmiddellijk met den Meester spreken — er zijn belangrijke dingen gebeurd!

— Wacht even!

Campbell keerde halverwege terug en deelde daarop mede, wie de bezoeker was en wat hij wilde.

Nicholson bond zijn masker weder voor en beval:

— Laat hem binnen!

Campbell ging de deur openen en Bush, een knaap nog haast, maar met een gelaat waarop reeds de laagste hartstochten te lezen waren, trad binnen.

Hij doorliep haastig de lange zaal en bleef toen in eerbiedige houding voor den Meester stil staan, die hem met gekruiste armen afwachtte.

— Wat wilt gij? vroeg professor Nicholson kortaf.

— Ik kom iets mededeelen, dat misschien van groot belang is, Meester!

— Laat hooren!

— Zooeven had hier in de buurt een twist plaats tusschen Bill Spurry, een nieuweling bij de bende, en een vreemdeling — —

— Een vreemdeling? Beschrijf hem mij!

— Hij was groot, slank, gespierd, en gekleed als een werkman!

— Was hij alleen?

— Neen, hij was vergezeld door een jongeren man, eveneens als werkman gekleed, met rood haar.

— Waardoor ontstond die twist?

— Bill had zijn vrouw neergeslagen, die hem uit een wijnhuis had willen halen, en die vreemdeling trok voor haar partij!

— Vochten zij?

— Ja, meester! Spurry is een reus en zeer sterk, maar de ander deed met hem wat hij wilde en sloeg hem neer!

— En is dat alles? Komt gij mij dergelijke beuzelingen vertellen? riep Nicholson toornig uit.

— Dat is niet alles, Meester! Met drie of vier andere jongens kwam ik, na hier uw inhuldiging te hebben bijgewoond, juist aan, toen de vreemdeling Bill tegen den grond sloeg. Hij trok zijn jas aan, die hij op de keien had geworpen. Toen zag ik iets op de steenen schitteren, en nam het snel op — het was een breede, gouden ring — —

Hij stak de hand in den zak en overhandigde den Meester het sieraad.

— Hier is hij!

Nicholson had het voorwerp gretig aangevat en bekeek het aandachtig.

Zijn oogen hadden een groenachtige tint verkregen en zijn lippen trilden zenuwachtig.

Hij draaide den ring om en om en haalde toen een vergrootglas uit zijn zak.

Hij tuurde aandachtig en mompelde toen:

— De ring is hol — hier zit een klein uitsteeksel — ik kan er aan trekken met den nagel —

Hij voegde de daad bij het woord, maar wierp op 't zelfde oogenblik den ring met een kreet ver van zich af.

— Houdt mond en neus dicht! De ring bevat een bedwelmende stof schreeuwde hij.

Inderdaad, er verspreidde zich een door-dringende lucht in de reusachtige zaal!

Nicholson bond zich een zakdoek voor neus en mond, liep op den ring toe, nam hem op, en schoof het kleine uitsteeksel weder op zijn plaats.

Daarop wenkte hij de anderen, hem te volgen en snelde zoo vlug zijn beenen hem dragen wilden naar het tegenoverliggende einde van de zaal.

Zoo krachtig was de uitwerking van het bedwelmende gas in den hollen gouden ring dat het zelfs hier nog waarneembaar was.

Toch konden de mannen nu weder ongehinderd adem halen.

Professor Nicholson was de eerste die weder sprak.

Hij legde Bush de hand op den schouder en zeide:

— Gij hebt u kranig gedragen! Als gij zoo voortgaat zult gij nog een bekwaam lid onzer bende worden! Maar nu moet er aanstonds gehandeld worden. Het is duidelijk dat de man die dezen ring verloor en die Bill Spurry heeft neergeslagen, niet degeen is voor wien hij zich uitgaf. Gij hebt zoeven niet willen gelooven, Obransky, dat het toeval ons moest helpen, maar nu zult gij wel van het tegendeel overtuigd zijn.

Daarop wendde de Meester zich weder tot Bush en vroeg

— Zijt gij aanstonds hier gekomen nadat gij dien ring gevonden hadt?

— Onmiddellijk, Meester!

— Gij weet dus niet wat er verder geschied is?

— Dat wel! Hij wilde de vrouw van Spurry en haar kinderen in veiligheid brengen!

De oogen van professor Nicholson schitterden.

— Het kon niet mooier! riep hij uit. Dan kan hij -nog niet weg zijn!

Hij dacht enkele seconden na en vervolgde toen, terwijl hij zich tot den jongen bandiet wendde:

— Er is hier immers een motorrij wiel bij de hand?

— Er zijn er vijf, Meester, die dag en nacht tot onze beschikking zijn!

— Kunt gij daarmee omgaan?

— Zeker!

— Neem er dan aanstonds een en volg dien vreemdeling en zijn makker! Gij moogt dat enkel alleen doen als zij een auto gebruiken, wat zij stellig wel zullen doen, als zij die vrouw willen meevoeren. Als zij echter loopen dan doet gij insgelijks. Haast je wat! Gij moet trachten te ontdekken waar zij die vrouw laten en het mij onmiddellijk komen zeggen.

— Mag ik een opmerking maken, Meester, zeide Blackfoot nu.

— Laat eens hooren, maar vlug wat!

— Als die man werkelijk degeen is waarvoor gij hem houdt, waarom zouden wij hem dan niet eenvoudig overvallen en hier heen brengen?

— Daaraan zijn groote gevaren verbonden, want wij kunnen immers niet alle bewoners van de buurt vertrouwen — de politie kan komen opdagen — de arbeiders uit de buurt kunnen partij trekken voor Raffles en dan zouden wij niets gewonnen hebben. Dit is de zekerste weg. Maak voort, Bush.

De jeugdige bandiet liet het zich geen tweemaal zeggen, maar verdween zoo snel hij kon.

Pas een kwartier nadat hij vertrokken was durfden de bandieten zich weder in de nabijheid van den gevaarlijken ring wagen.

Het verstikkende gas was opgetrokken

Professor Nicholson nam het gouden voorwerp op en stak het met een somberen glimlach aan zijn vinger,

Toen riep hij uit:

— Gij hebt een onvoorzichtigheid begaan, John Raffles, en nu moge de hemel u beschermen. Ik dank het lot dat u ten slotte op mijn weg heeft gevoerd. De worsteling gaat beginnen, en ik geloof niet dat gij ditmaal de winnende partij zult zijn.

— Zijt gij zoo zeker van uw zaak, meester, vroeg Heidenrauch, de aanvoerder van de Berlijnsche Bende.

— Ik kan mij bijna niet vergissen. Het is ondenkbaar dat een gewoon arbeider met een gouden ring en nog wel met zulk een in zijn zak zou loopen. Bovendien is het juist iets voor Raffles om den menschenvriend te spelen en zich te bemoeien met zaken die hem

niet aangaan. Wij zullen trouwens spoedig genoeg zien of ik mij vergist heb.

Er verstreek bijna een uur gedurende welken tijd de bandieten eenige plannen beraamden voor een aanslag, die binnenkort op een hooggeplaatst beambte van de Engelsche Bank zou worden gepleegd.

Toen werd er opnieuw op zonderlinge wijze op de deur geklopt.

Men vroeg het wachtwoord en daarop trad Bush weder binnen.

Zijn gelaat schitterde van trots en zegepraal.

Professor Nicholson, die snel zijn masker weder had voorgedaan, vroeg hem :

— Zijt gij geslaagd ?

— Volkomen, Meester. Ik weet waar de vrouw is heen gebracht.

— Waar ligt het huis ?

— In de Victoriastreet, No. 17. Het is een hoekhuis, en waarschijnlijk zijn er twee ingangen.

— Heeft men u niet gezien ?

— Neen, Meester, dat is onmogelijk. Zoodra ik zag dat de auto haar vaart minderde, bracht ik mijn rijwiel tot staan, trok het snel naar een portiek en ijde naar de overzijde van de straat, zoodat ik nauwkeurig kon waarnemen waar de auto stilhield, nadat ik mij in een donkere deurnis verborgen had.

— En gij zijt volkomen zeker van uw zaak ?

— Volkomen

— Hield de auto dadelijk voor het huis stil ?

— Neen. De vreemdeling betaalde den chauffeur en zond hem weg. Toen liepen zij nog wel honderd meter verder, waarbij zij de vrouw,

die nog zeer zwak scheen te zijn, steunden, terwijl elk hunner een kind droeg. Aan de overzijde van de straat sloop ik hen achterna, terwijl ik mij zoo dicht mogelijk tegen de huizen aandrukte. Het geluk wilde, dat de nacht zeer donker was en dat de regen in stroomen was gaan vallen, zoodat zij niet op of omkeken, maar zoo spoedig mogelijk trachtten onder dak te komen.

— Gij hebt uw werk voortreffelijk gedaan, Bush en ik ben tevreden over u, riep Nicholson uit.

Hij stak de hand in den zak, haalde er een paar goudstukken uit en wierp ze den jongen bandiet toe, die ze behendig opving.

— Hebt gij mij nog iets te bevelen, Meester ? vroeg hij.

— Voorloopig niets.

— Ik kan mij dus verwijderen ?

— Ja, ik heb u niet meer noodig ?

Bush verliet de zaal weder en eenige oogenblikken later namen ook Picaseau, Obransky en Heidenrauch van den meester afscheid, daar zij zich vroeg in den volgenden morgen weder naar Parijs, Moscou en Berlijn zouden begeven.

Nicholson bleef met de drie Londensche bendevoerden achter.

Hij scheen zich reeds bij voorbaat in het genot van zijn wraak te verheugen.

— Nu tusschen ons, John Raffles. Het uur van de afrekening zal spoediger slaan dan gij denkt. Ik zal mij persoonlijk gaan overtuigen of de werkmans van hedennacht Lord Lister is — en als het werkelijk zoo mocht zijn — neem u dan voor mij in acht.

Wilt U Uw vriend of U zelve
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK IV.

NICHOLSON TEGENOVER JOHN RAFFLES.

Den volgenden dag zaten John Raffles en Charles Brand, de beide zwervers van den vorigen nacht, in een goed gemeubeld vertrek van het huis No. 17 in de Victoriastreet.

De Grootte Onbekende kwam hier slechts zelden en steeds in de rol van den ontdekkingsreiziger Brown.

Er had zich vroeger een huisbewaarder bevonden, maar sedert eenigen tijd had Raffles het huis geheel aan zich zelf overgelaten.

Hij kwam er soms midden in den nacht, en verliet het menigmaal, zonder dat zijn komst of zijn vertrek was opgemerkt.

Telkens als hij daar onder het mom van Dr. Brown woonde, vervulde Charles zijn trouwe metgezel, de rol van zijn bediende, die de weinige bezoekers moest ontvangen.

Het was twee uur in den middag en de beide vrienden hadden juist hun lunch gebruikt.

— Slaapt zij nu? vroeg Charles op zachten toon met een hoofdknik in de richting van een tusschendeur.

Raffles knikte.

— Ja, zij is zoeven in een gerusten slaap gevallen die haar zeker zal verkwikken. De wonde had zooveel niet te beteekenen, zij is gisterennacht haar bewustzijn slechts kwijt geraakt door bloedverlies en opwinding. Die Spurry, haar man, schijnt niet vee beter te zijn dan een wild beest, en de vrouw zou zeker reeds lang van hem zijn weggelopen, als zij maar gedurfd had en de kinderen had kunnen medenemen.

— Wat denk je met haar te doen, zoodra zij weder geheel hersteld is?

— Wel, de weg is mij immers van zelf voorgeschreven. Geld alleen is hier niet voldoende, al zal ik haar natuurlijk niet met leege handen wegzenden. Ik zal wel een of andere goede betrekking voor haar weten te vinden en voor de opvoeding van haar kinderen zorgen.

Op dit oogenblik werd er gescheld.

Raffles en Charles wisselden een verwonderden blik met elkaar.

— Wat is dat nu? riep Raffles uit. Dat zal wel een vergissing zijn.

— Een kwajongensstreek denk ik, zeide Charles lachend. Wie kan er nu weten dat Dr. Brown weder van een ontdekkingsreis is teruggekeerd.

— Dat is ook bijna onmogelijk. Het is even-

wel waar, dat de gordijnen thans weder vaneen zijn getrokken en de blinden op deze verdieping van de ramen zijn genomen.

Voor de tweede maal ging de bel over.

— Er schijnt toch wel degelijk bezoek te zijn, riep Charles uit. Ik zal dus mijn rol als huisknecht moeten aanvaarden.

Hij stond op en verliet het vertrek.

Raffles hoorde hoe de huisdeur geopend werd en kort daarna weder gesloten.

Toen kwamen de vlugge voetstappen van Charles de trap weder op.

— Wel, wie is die vroege bezoeker? vroeg Raffles nieuwsgierig.

Charles haalde de schouders op.

— Een man, dien ik in het geheel niet ken.

— Wat wil hij van mij?

— Hij wil je spreken over een wetenschappelijke ontdekking van hem.

— Heeft hij zijn naam niet genoemd?

— Hier is zijn kaartje.

Raffles wierp een blik op het stukje carton dat Charles hem toestak en bromde toen tusschen de tanden:

— „Professor Irwin Nicholson.”

Hij wreef zich over het voorhoofd en riep toen uit:

— Wacht eens! Ik geloof dat ik dien naam ken. Als ik mij niet vergis, heb ik eens een lezing van hem bijgewoond. Een zeer bekwame geleerde, maar met een keisteen in plaats van een hart in het lichaam. Ik ken eenige zijner studenten, die mij vreeselijke dingen van hem verhaalden. Nu, laat hem maa hier komen. Ik houd er niet van dat vreemdelingen in dit huis met zijn vele geheimen zoo lang alleen worden gelaten, vooral als zij zulk een scherpen blik hebben als professor Nicholson.

Charles verliet het vertrek weder en begaf zich naar den kleinen ontvangsalon, waar hij den bezoeker had binnengelaten.

Hij trof hem echter niet daar, maar in de vestibule aan waar hij een klein wapenrek stond te bewonderen.

— Mijn meester laat u verzoeken, professor, zeide Charles op onderdanigen toon.

Nicholson wierp den gewaanden bediende een scherpen blik toe uit zijn zonderlinge oogen en volgde hem toen de trap op naar het vertrek waar Raffles hem wachtte.

De Grootte Onbekende stond op en trad

den bezoeker hoffelijk te ontmoet.

— Het is mij een eer, professor, u in mijn bescheiden woning te mogen ontvangen, zeide hij. Ik moet u echter bekennen, dat ik mij hierover verbaas dat gij zoo spoedig van mijn terugkeer vernomen hebt.

Er verscheen een flauwe glimlach op de dunne lippen van den professor.

— Ik wist dat gij hier woonde, Dokter Brown. Ik moest toevallig door deze straat vanmorgen, op weg naar mijn lezing in de Universiteit, en daar ik zag dat de gordijnen geopend en de luiken verwijderd waren, besloot ik, u zoo spoedig mogelijk een bezoek te brengen.

— Dat is zeer vriendelijk van u, professor! Wanneer zijt gij hier voorbij gekomen als ik vragen mag?

— Het zal omstreeks negen uur geweest zijn!

— Dan zult gij waarschijnlijk een ander huis voor het mijne hebben aangezien, mijn waarde professor, riep Raffles lachend uit, want de gordijnen en de luiken zijn pas om elf uur geopend. Gij moet namelijk weten dat ik pas zeer laat in den nacht ben aangekomen.

Professor Nicholson beet zich op de lippen en wierp Raffles van onder zijn eigenaardig gevormde wenkbrauwen een wraakzuchtigen blik toe.

Hij bedwong zich echter meesterlijk, en hernam met een kort lachje:

— Dat is zeer wel mogelijk, Dokter Brown! Dan is bij mij de wensch zeker de vader der gedachte geweest! Gij neemt het mij toch niet kwalijk dat ik u kom storen?

— In geenen deele, mijn waarde professor. En zeg mij nu eens waarmede ik u van dienst kan zijn!

Nicholson antwoordde niet aanstonds, maar liet zijn blikken langzaam door het vertrek dwalen.

Hij scheen alles in zich te willen opnemen — de groote massieve schrijftafel, het tapijt op den vloer, de boekenkast, de schilderijen en den grooten zwaren leunstoel met de breede armleuningen die dicht bij den haard stond.

Tenslotte bleven zijn groen-zwarte oogen op het gelaat van Raffles gevestigd.

Daarop zeide hij langzaam sprekend:

— Ik moet dezer dagen een lezing houden over de huwelijksgebruiken bij de Platvoet Indianen. Men heeft mij gezegd dat gij veel door Noordelijk Dakota gereisd hebt en gij zult daar wel vele eigenaardige bijzonderheden uit het leven van dezen Indianen stam, die trouwens aan het uitsterven is, hebben opgeteekend.

— Dat is inderdaad het geval, waarde professor, riep Raffles uit. En nu wilt gij zeker dat ik u die aantekeningen laat gebruiken?

— Daarmede zoudt gij mij inderdaad een grooten dienst bewijzen.

— Gij zult ze hebben, professor. Ik behoor niet tot de ontdekkingsreizigers die het resultaat van hun onderzoek najverig alleen voor zichzelf willen behouden.

Raffles was voor zijn schrijftafel gaan zitten en trok eenige laden open.

Hij scheen eenigen tijd te zoeken en nam ten slotte uit een ondiepe lade een pakje papieren, hetwelk hij Nicholson ter hand stelde.

— Ziedaar, professor! Ik hoop dat gij het daarmede voorloopig kunt doen!

De bezoeker bladerde de papieren even door.

Er verscheen een trek van twijfel op zijn gelaat.

Maar toen hij zijn blik weder op het gelaat van dokter Brown wierp, verkregen zijn trekken opnieuw hun achterdochtige, gluiperige uitdrukking.

— Mag men u een vraag stellen, dokter? vroeg hij plotseling.

— Vraag mij zooveel gij wilt, professor, riep Raffles lachend uit.

— Woont gij reeds lang in dit huis?

— Ik bezit het reeds vijf jaren! Ik woon er echter slechts in gedurende de weinige dagen welke ik hier te Londen doorbreng. Meestal zwerf ik met mijn bediende die u de deur geopend heeft door alle wereldstreken.

— Gij zijt zeker een groot bokser?

— Hoe vraagt gij dat zoo? merkte Raffles verwonderd op.

— Omdat ik daar een paar bokshandschoenen in dien hoek zie liggen — en omdat uw kin aan de rechterzijde een donkerblauwe plek vertoont, die zich daar zeker nog niet lang bevindt!

Raffles gaf niet dadelijk antwoord.

Zijn stem was eenigszins van klank veranderd toen hij zeide:

— Gij zijt een scherp opmerker, professor! Inderdaad ik ben een hartstochtelijk bokser en niet lang geleden heeft men mij tamelijk hard aan de kin geraakt. Heb ik nu aan uw nieuwsgierigheid voldaan?

— O, zoo moogt gij het niet noemen! Het is slechts belangstelling voor iemand dien ik zeer hoog schat.

Raffles stond op en wierp een blik op zijn horloge.

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden professor, maar ik moet vandaag nog zeer veel vrienden bezoeken.

Nicholson had den wenk begrepen.

Hij stond op zijn beurt op en greep zijn hoed.

Er was een boosaardige schittering in zijn oogen te zien.

— Ik zou u niet voor al het geld ter wereld willen ophouden, dr. Brown. Ik dank u ten zeerste voor uw bereidwilligheid en ik geef u de verzekering dat gij steeds van mijn erkentelijkheid verzekerd kunt zijn.

Raffles had op een knop op de tafel van zijn lessenaar gedrukt.

— Het heeft niets te beteekenen, zeide hij. Ik zou u echter willen verzoeken mij de aantekeningen te willen terugsturen zoodra gij er gebruik van gemaakt hebt. Ik ben namelijk bezig mijn ervaringen te boek te stellen!

— Dat zal dan wel een zeer eigenaardig boek zijn, riep Nicholson grinnikend uit.

— Dat hoop ik tenminste!

— Adieu dan collega — ik hoop u spoedig weder te zien!

— Dat hoop ik ook, professor — ik kom stellig naar uw lezing luisteren. James, laat den professor uit, vervolgde hij tot Charles, die op dat oogenblik binnentrad.

Na nog een zwijgende buiging voor den gevaanden wereldreiziger te hebben gemaakt, verliet professor Nicholson het vertrek.

Raffles bleef achter zijn schrijftafel staan, trommelde met een potlood op zijn vloielegger en keek naar de dichte deur.

— Een eigenaardig sinjeur, bromde hij in zich zelf. Wat had hij toch van alles te vragen! Die man heeft een gezicht dat mij alles behalve aanstaat! Het is ook zonderling dat een man van zijn kennis zijn licht komt opsteken bij een onbekende grootheid als dr. Brown! Ik zou wel eens willen weten....

Raffles voltooide zijn alleenspraak niet.

Een licht gerucht deed hem het hoofd omwonden.

De tusschendeur was geopend en op den drempel stond de jonge vrouw die hij den nacht te voren gered had uit de klauwen van haar woesten echtgenoot.

Zij was zeer bleek en het prachtig zwart haar hing in lange golven over den omslagdoek, dien zij blijkbaar inderhaast had omgeworpen.

Zij hield zich met een hand aan den post van de deur vast en keek Raffles met angstigen blik in haar oogen aan.

Deze wilde haar een vraag stellen, maar zij voorkwam hem:

— Neem u voor hem in acht! Neem u voor hem in acht, mijnheer! Die man is een slecht mensch! Hij komt hier zeker niet met goede bedoelingen!

Verbaasd had Raffles toegeluisterd.

Hij trad op de jonge vrouw toe en zeide op vriendelijk bestraffenden toon:

— Wat is dat nu? Gij hadt nog niet mogen opstaan, gij zijt werkelijk nog te zwak!

De vrouw schudde heftig het hoofd.

— Gij moet naar mij luisteren! riep zij uit. Ik gevoel mij sterk! Ik ben u misschien mijn leven verschuldigd en het geluk van mijn kinderen, want ik sliep zoeven niet, maar heb gehoord wat gij met uw vriend besproken hebt.

Raffles deed verschrikt een stap achteruit.

— Hebt gij ons gehoord? en — hebt gij ons ook begrepen?

— Neen mijnheer! Begrepen heb ik het niet! Maar gij moet nu naar mij luisteren! Ik ben wakker geweest en ik heb zijn stem gehoord!

— Welnu, wat zou dat? vroeg Raffles, wiens aandacht was gaande gemaakt.

— Ik heb zijn stem herkend! Het was de stem van den man die gister nacht met den waard in „Het Witte Paard” gesproken heeft!

Raffles wierp de vrouw een medelijdenden blik toe.

— Zij heeft zware koorts en zij ijlt! mompelde hij in zich zelf.

Maar de vrouw had de beteekenis van zijn blik geraden.

Zij greep hem bij den arm en trachtte hem heen en weer te schudden.

— Ik ben niet gek, mijnheer — en ik spreek ook geen wartaal. Gij moet mij gelooven! Ik zou die stem onder duizenden herkennen! Hij sprak gisteren met den kastelein van het „Witte Paard”.

— En wat is dat voor een gelegenheid? vroeg Raffles, die nu wel begreep dat de vrouw hem iets ernstigs had mede te deelen.

— Dat is een berucht drankhuis in Black Friars Lane!

— En waart gij daar gisteren?

— Ik zocht naar mijn man!

— En toen hebt gij denzelfden man gezien die thans hier was?

— Het was dezelfde zeg ik u! Ik heb hem thans niet gezien, maar zijn stem zal ik nooit vergeten!

— En wat kwam die man daar dan doen? vroeg Raffles.

— Hij sprak met den waard en die liet hem passeeren door de geheime deur die hij alleen kon openen en die naar den dievenkelder voert! Iedereen in de buurt weet dat het een dievenkelder is! De politie weet het ook en heeft er reeds menigmaal een inval gedaan. Maar zij komt telkens te laat, want de inlichtingsdienst is uitstekend geregeld en er zijn vele geheime uitgangen! Men kan het hol

ook niet omsingelen, want er zijn gangen die onder de Theemsbedding doorloopen en op den anderen oever uitkomen!

Raffles had met de grootste verbazing geluisterd.

De vrouw scheen volkomen bij haar zinnen te zijn.

En toch klonk alles wat zij zeide wel zonderling!

— En weet gij niet wat hij daar beneden ging uitvoeren? vroeg hij.

— Neen, maar het moet iets zeer gewichtigs zijn geweest! Ik hoorde pas later in den nacht dat er wel een paar duizend leden van bijna alle dievenbenden in Londen en bovendien vele buitenlandsche benden daar verenigd waren!

— En hoelang zou die bijeenkomst wel geduurd hebben, denkt gij?

— Minstens een uur!

Raffles bracht de hand naar het hoofd.

Het was alsof er plotseling een licht voor hem opdaagde!

Toen zei hij tot de vrouw:

— Ga daar eens even zitten, bij den haard!

De vrouw nam op den aangewezen stoel plaats.

Raffles was naar zijn schrijftafel gegaan, trok een paar laden uit en nam ten slotte een register ter hand.

Juist kwam Charles binnengetreden.

Hij keek verbaasd naar de vrouw en wierp Raffles een vragenden blik toe.

— Straks komt de verklaring wel, mijn jongen, zei Raffles, in antwoord op dien blik. Je moet mij nu eerst eens helpen.

— Wat kan ik voor je doen?

— Je moet eens opzoeken in je register op welken dag professor Shydrift den dood vond.

— Dat behoef ik niet op te zoeken — dat weet ik wel uit het hoofd! Het is zes maanden en acht dagen geleden!

— Ben je er zeker van?

— Volkomen zeker!

— Herinner je je soms iets van het testament van professor Shydrift?

— Zeker! Het heeft in alle bladen gestaan, dat het testament was toevertrouwd aan notaris Sheffield, die het pas zes maanden later mocht overhandigen aan een erfgenaam,

wiens naam geheim moest worden gehouden!

— Dat weet ik genoeg, zeide Raffles kortaf. Ik begin licht te zien!

Hij liep met snelle schreden het vertrek op en neder en stond toen voor de jonge vrouw stil, die hem met angstige oogen aanstaarde.

— Gij kunt hier niet blijven, zeide Raffles op zachten toon. Ik zal zorgen, dat gij naar een veilige plaats wordt gebracht, waar niemand u zal kunnen ontdekken!

— En mijn kinderen? riep de jonge vrouw uit.

— Die zullen u natuurlijk vergezellen! Gij behoeft u omtrent hun lot niet langer ongerust te maken! Ik zal voor u een rustige betrekking zoeken en spoedig vinden en uw kinderen zullen behoorlijk worden opgevoed, buiten den invloed van hun ontaarden vader! Mocht hij naderhand berouw toonen en tot inkeer komen, hetgeen ik wel zal weten te ontdekken, dan zal ik hem zijn kinderen niet onthouden! Thans echter zouden zij groot gevaar loopen, even groote schelmen te worden als hun vader — en er loopen er in de wereld reeds genoeg rond!

Hij wendde zich tot Charles en vervolgde op zachten toon:

— Maak alles voor haar vertrek in gereedheid! Zij zou hier het grootste gevaar kunnen loopen, want als ik mij niet vergis, dan bergt dit zonderlinge bezoek méér in zijn schoot, dan wij nu nog kunnen vermoeden!

Hij legde zijn hand op den schouder van de jonge vrouw en keek haar ernstig aan.

— De mededeeling, die gij mij daar zoeven gedaan hebt, is misschien nog belangrijker dan gij zelf wel vermoedt! Intusschen dank ik u, dat gij mij gewaarschuwd hebt! Ik zal op mijn hoede zijn!

— God lof! riep de vrouw uit, terwijl zij opsprong en de hand van den Grooten Onbekenden greep. Een voorgevoel zegt mij, dat die man niets goeds in den zin heeft! Allen, die in „Het Witte Paard” komen, zijn schelmen van de ergste soort. Zij behooren voor het meerendeel tot een of andere bende. En wie door de geheime deur gaat — die moet een chef of leider zijn!

— Ik zal het niet vergeten! zeide Raffles. En rust nu nog wat, want nog heden vertrekt gij naar een veiliger plaats!

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK V.

MOORDDADIGE PLANNEN.

Professor Nicholson had, zoodra hij het huis van den gewaanden dr. Brown verliet, een huurauto aangeroepen, die hem naar de Grosburnstreet terug bracht.

Hij liet zich achterover in de kussens van het snel voortrollende voertuig vallen en streek zich eenige malen over de kin.

Zijn oogen hadden een sombere uitdrukking gekregen.

— Zoo heb ik dan tegenover hem gestaan! mompelde hij in zichzelf. Er valt niet aan te twifelen, of die man was John Raffles! Alles wijst er op! Niet alleen het verliezen van dien ring met het bedwelmende gas, maar ook de inrichting van het geheele huis, dat hij onder den aangenomen naam van dr. Brown bewoont! Professo Nicholson heeft goede oogen, nog verscherpt door zijn wantrouwen! Ik heb wel gezien, dat de wand hier en daar geheime deuren heeft! Ik heb wel opgemerkt, dat die boekenkast niets anders was dan de deur van een geheim vertrek, of wel van een gang, die zonder twijfel naar een tweeden uitgang van het huis voert! Ik heb ook het valluik in den vloer gezien, en het is mij niet ontgaan, dat die groote leunstoel voorzien was van beweeglijke armen, die dengeen, die er in plaats neemt, onwrikbaar kunnen omklemmen!

Hij liet een sissend geluid hooren en vervolgde:

— Als ik alleen met hem geweest was in dat huis — dan leefde hij nu reeds niet meer! Maar ik ben er zeker van, dat die zoogenaamde bediende achter de deur stond en op het eerste teeken van onraad zou zijn binnen gekomen? Zou Raffles zelf achterdocht hebben gekoesterd — Ik geloof het haast niet! Waarom ook? Hij kan toch niet weten, wie en wat ik ben! Het kan hem toch niet bekend zijn, dat ik de opvolger ben van den man, die door zijn toedoen den dood heeft gevonden, een dood, dien ik zal wreken, en bloedig ook, daar kan hij zeker van zijn!

Terwijl de schurk zich aldus aan zijn wraakgedachten overgaf, voerde de auto hem snel naar zijn woning.

Eindelijk hield zij stil en Nicholson zond den chauffeur weg.

Het oude wijf wachtte hem reeds in de vestibule.

— Wat nieuws, Kate? vroeg Nicholson.

— Jap is er geweest, Meester!

— Wat kwam hij doen?

— Hij zeide, dat hij kwam spreken over — de zaak van Holborn Square!

— O juist — mijn eerste onderneming! bromde de Meester. Zij moet slagen, want ik wil aanstonds een ferm indruk op mijn mannen maken!

Hij had onder het spreken zijn jas aan den kapstok opgehangen en trad zijn studeervertrek binnen.

Daar nam hij het telefoontoestel van den haak, dat hem langs een geheime lijn in verbinding stelde met het „Witte Paard.”

— Is Campbell er? vroeg hij. Neen? Maar hij komt nog? Zeg hem dan: dat hij tegen vijf uur zes der betrouwbaarste mannen moet bijeenroepen! Ik kom op dat uur naar de vergaderzaal! Er is werk aan den winkel!

Hij hing het toestel weder aan de haak, zette zich voor zijn schrijftafel en begroef het gelaat in de handen.

Geruimen tijd bleef hij zoo in diep nadenken verzonken.

— Ja, zoo moet het gaan, mompelde hij eindelijk. Hoe spoediger wij hem onschadelijk maken, hoe beter! Hij mocht eens wantrouwend worden, of ontdekken, dat ik de opvolger ben geworden van zijn doodsvijand, en dan zouden wij het nest wel eens ledig kunnen vinden! Nog hedennacht moeten wij ons van hem meester maken — of hem in zijn eigen huis dooden — niet door een kogel, maar op een van mijn bijzondere wijzen! Hij zal ondervinden, wat het zeggen wil, zich de vijandschap van professor Nicholson op den hals te hebben gehaald!

Hij raadpleegde zijn horloge, en zag, dat het weder tijd was, naar het ziekenhuis te gaan, waar hij zijn gewonen dienst moest doen, en daarop een lezing voor studenten houden.

En een kwartier later stond die man, die ongetwijfeld de grootste misdadiger dezer eeuw is geweest, in het laboratorium van het ziekenhuis, en deed daar zijn werk, alsof hij nimmer iets anders gedaan had of zou doen!

Om half vijf verliet hij het gasthuis, riep een auto aan en liet zich naar de overzijde van de Theems rijden.

Te voet legde hij den weg tot de Black Friars Lane af, den hoed diep over de oogen getrokken

en den kraag van zijn jas zoo hoog mogelijk opgeslagen.

Hij naderde nu „Het Witte Paard”, maar van een andere zijde als den eersten keer.

Hij trad het drankhuis niet binnen, maar ging het dievenhol langs een geheimen ingang binnen, nadat hij zich zijn masker voor het gelaat gebonden had.

Het was trouwens reeds geheel donker geworden en er viel een koude, triestige regen.

In de groote vergaderzaal vond hij de zeven bandieten, met Campbell aan het hoofd, reeds verzameld.

Zij stonden allen als één man op, toen zij den gemaskerde zagen binnentreden.

Met de beide wijsvingers ter hoogte van den slaap recht naar het hoofd gericht, maakten zij een diepe buiging.

Nicholson beantwoordde dezen groet op dezelfde wijze en zeide toen :

— Neemt allen weder plaats en luister naar hetgeen ik u heb mede te deelen.

Allen namen plaats.

Nicholson monsterde de mannen, die hem bij de uitvoering van zijn helsche plan behulpzaam moesten zijn.

Het waren allen grof gebouwde, sterke kerels, met echte boevenkoppen, vuisten als smids-hamers, en die blijkbaar niets vreesden.

Nicholson liet een lachje van tevredenheid hooren.

Met dit materiaal zou hij zijn onderneming wel tot een goed einde weten te voeren !

Hij wreef de palmen van zijn handen tegen elkaar met een beweging die hem eigen was en begon :

— Mannen, de nacht van heden moet beslissen over het lot van een man, die de doods-vijand is van allen, die onder de vanen van de bende der „Wolven” en die der „Raven” dienen, om van de andere genootschappen te zwijgen !

Hij hield even op, teneinde den indruk van zijn woorden op het gelaat van zijn toehoorders te kunnen lezen.

Er stond niet anders dan woede en wraak-zucht op te bespeuren !

— Ik zie, dat deze tijding door u ontvangen wordt, zooals het mannen betaamt ! vervolgde de Meester. Ik behoef u den naam van dien man zeker niet meer te noemen — het is John Raffles !

— Ter dood met hem ! riep een kerel met een pokdalig gezicht en vlasbond haar uit, terwijl hij woedend zijn vuist ophief en met een geweldigen slag op het tafelblad liet neerkomen !

— Ik waardeer het in u, vriend, dat gij er zoo over denkt ! zeide Nicholson op koelen toon. Ik zou u echter willen raden, geen opmerking te maken, alvorens ik u daartoe verlof geef !

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden.

De bandieten begrepen, dat Shydrift in dezen man, wiens naam slechts enkelen onder hen kenden, een waardig opvolger had gevonden, een man, die zich zou weten te doen eerbiedigen.

Toen het weder geheel stil was, vervolgde Nicholson :

— Ik heb het reeds gisteren gezegd — die man is te veel en moet verdwijnen ! Een gelukkig toeval heeft mij op zijn spoor gebracht, en ik weet, wie zich voor het oogenblik, misschien niet langer dan vandaag, verbergt onder den naam van een zekeren dr. Brown, een man, wiens adres ik ken, en dien wij vannacht nog een bezoek zullen brengen — een bezoek, dat wij niet zullen kunnen herhalen, daar die ontdekingsreiziger dan niet meer tot het land der levenden mag behooren !

Weer zweeg hij even en keek de mannen door de gaten van zijn masker doordringend aan.

— Gij begrijpt mij natuurlijk volkomen ! riep Nicholson uit. Ik kan dus kort zijn ! We zijn met ons achten. Ik erken dat het een groote overmacht is maar wij hebben met een man te doen, die wel voor zes telt ! Heden-nacht zullen wij dus zijn woning binnendringen, ons van hem meester maken en zijn geheimen stelen ! Die moeten voor onze vereeniging van het grootste nut zijn ! Ik heb, voor ik daarginds mijn bezoek bracht, het huis van alle kanten nauwkeurig onderzocht en ik weet zeker, dat wij er zullen binnenkomen zonder dat de bewoners er iets van merken ! Zij zijn zich van geen gevaar bewust en in dat opzicht zijn wij dus in het voordeel ! Aan de achterzijde grenst het huis aan een kleinen tuin, dien wij kunnen bereiken door een huis in een andere straat. Dat huis ligt op zijn beurt in een tamelijk groot park, en het zal gemakkelijk gaan voor mannen als gij, over het hek te klimmen, het huis binnen te dringen, als het noodig mocht zijn de bewoners het zwijgen op te leggen en door den kleinen achtertuin in de woning van onzen man te geraken ! Eenmaal binnen, zou ik wel eens willen zien, dat John Raffles zich tegen ons verzette ! En laat mij nu hooren, wat gij hebt op te merken ! Ik geef u verlof te spreken !

— In dat geval zou ik wel willen vragen, of gij er thans inderdaad zeker van zijt, dat die man Raffles is, Meester ! zeide Campbell.

— Volkomen zeker! Zijn geheele optreden wijst er op! Maar al was dat niet zoo, dan zou de ring hem hebben verraden! Ik weet van het bestaan van dien ring! Bij het nazoeken van de papieren, die Onze Groote Meester, professor Shydrift, mij heeft nagelaten, heb ik eene beschrijving van dien ring gevonden, welks noodlottige invloed verscheidene onzer mannen hebben moeten ondergaan!

— Er is dus geen twijfel mogelijk?

— Absoluut niet!

— Maar zijt gij er zeker van, dat wij Raffles daarginds alleen zullen aantreffen?

— Daarop reken ik niet! Hij zal zijn metgezel wel bij zich hebben! Ik hoop echter, dat gij acht vastberaden mannen voldoende acht, om er twee te overmeesteren!

— Als wij hen kunnen verrassen — dan wel!

— Wij zullen hen verrassen! Ik verwacht, dat gij mij geen kleine kinderen, maar geoeefende kerels ter beschikking hebt gesteld!

— Het zijn de besten, die de bende kan aanwijzen, Meester!

— Nu, dan behoeven wij daar ook niet verder over te spreken! Ik verwacht, dat zij kunnen sluipen als katten, onhoorbaar zijn als vleermuizen, en sterk als paarden. De rest volgt van zelf!

Campbell durfde niets meer zeggen.

Hij gevoelde echter een onbestemde ongerustheid in zijn hart, daar hij maar al te goed wist, welk een ontzagwekkend tegenstander de Groote Onbekende was

Daar hij evenwel bemerkte, dat de nieuwe chef zich geheel en al door zijn gevoelens van wraak en haat had laten medesleepen, begreep hij wel, dat i dere poging, hem tot andere gedachten te brengen, vruchteloos zou zijn.

Maar in zich zelf legde de booswicht reeds

nu de gelofte af, dat hij zich zooveel mogelijk op den achtergrond zou houden, als hij met de anderen eenmaal in het huis in de Victoria Street was binnen gedrongen! Hij was volstrekt niet van zins, als schietschijf voor den gevaarlijken vijand van het Genootschap dienst te doen!

— Ik gelast u dus, dat gij u hedennacht om twaalf uur zult bevinden op den hoek van Marble Arch. Vandaar zullen wij, eenmaal verzameld, afzonderlijk naar de Victoria Street gaan. Wapen u met revolver en dolk — ik zal voor de noodige wapens van mijn eigen vinding zorgen. Ingerukt!

De mannen stonden op en verlieten een voor een het dievenhol.

Bij den uitgang bleef een hunner achter en wierp een onderzoekenden blik om zich heen.

Toen lachte hij zachtjes voor zich heen.

Langzaam de Black Friars Lane uitslenterend, bromde hij in zich zelf:

— Het is toch goed, dat ik al eens vroeger in het huis van professor Shydrift ben geweest en kennis droeg van zijn geheimen telefoondraad! Als men het bestaan van dien draad kent, is men in staat, zekere gesprekken af te luisteren en achter zekere bloeddorstige complotten te komen, die het op ons leven voorzien hebben! Ik weet nu, wie en wat gij zijt en waaraan ik mij te houden heb, professor Nicholson! Tusschen ons zal het een strijd op leven en dood worden! Het is maar jammer, dat ik juist vannacht geen gelegenheid heb, onze kleine affaire te regelen! Maar het spreekwoord zegt immers: „Wat in het vat is, verzuurt niet!”

De man liep langzaam verder.

Het was John Raffles....

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK VI.

DE OVERVAL.

Het was twaalf uur in den nacht.

Het weder was nog slechter geworden.

Het was bitter koud en de regen viel in stroomen uit een gitzwarten hemel.

Dicht bij Marble Arch, bij Hyde Park stonden vier mannen, dicht in hun lange jassen gedoken.

Zij waren de eenigen, die zich hier in de buurt bevonden.

Zij bleven echter niet lang alleen, want na eenige minuten voegden zich, een voor een, nog drie mannen bij hen. Ten slotte kwam een achtste persoon opdagen, het hoofd gebukt houdend om tegen den stroomenden regen en de felle rukwinden te kunnen opworstelen.

Die man was professor Nicholson.

Hij ga eenige korte bevelen en aanstonds verspreidde het troepje bandieten zich, om langs verschillende wegen zich naar het huis achter de woning van dr. Brown te begeven.

Omstreeks een uur later bereikten de eersten deze plek.

Het was hier somber en duister.

De voorbijgangers waren zeer weinig in aantal en haastten zich allen naar hun veilige, warme woningen.

De bandieten slenterden heen en weer in de schaduw van de zware boomen die in twee rijen langs de trottoirs geplant waren, telkens haastig een zijstraat binnenschuivend, wanneer zij de zware stappen van een patrouilleerenden politieagent hoorden naderen.

Het sloeg 't half uur op een naburige torenklok toen prof. Nicholson aankwam.

Hij droeg een zwart masker, en de onderste helft van zijn gelaat was door den hoogen, opgeslagen kraag van zijn wijden regenmantel verborgen.

In een oogwenk waren allen, na een kort bevel van den aanvoerder, over het lage hek geklommen, hetwelk den grooten tuin van de straat scheidde, en het volgend oogenblik waren zij onder het zware geboomte en achter de kreupelboschjes geheel en al onttrokken aan het oog van mogelijke voorbijgangers of spiedende politieagenten.

Zij hielden pas stil, toen zij den zijgevel van het huis genaderd waren.

Nicholson wenkte hen, dicht bij hem te komen, en zeide fluisterend:

— Dit is de eerste, en waarschijnlijk wel de laatste keer, mannen, dat ik persoonlijk

met u lieden samenwerk! Voortaan zal mijn persoon geheel en al in het duister gedompeld zijn, en voor u onbereikbaar. Ik wensch dus dat deze onderneming volkomen zal slagen. Gij begrijpt mij! Vergissingen of fouten duld ik niet, en ik zal ze zwaar straffen! En nu vooruit!

In den zijgevel van het huis bevond zich slechts een enkele, groen geschilderde deur, waarschijnlijk bestemd voor het bediendenpersoneel en daarnaast een vrij groot raam.

— Dat moet de keuken zijn! fluisterde Campbell. Het raam door, jongens!

Een der bandieten, bekend om zijn behendigheid in dergelijke zaken, sneed in een ommezen een groote ruit uit het venster.

Door dit gat kropen allen een voor een, zonder gerucht te maken, naar binnen.

Nicholson ging vooraan.

Als een tijger sloop hij door het vertrek, dat inderdaad een keuken bleek te zijn, en opende behoedzaam de deur, die naar de gang leidde.

Het geheele huis scheen in duisternis gedompeld.

— Maak licht! beval de Meester.

Een dievenlantaarn liet haar schijnsel door de gang dwalen. Omstreeks halverwege gaapte de nis van een trap, die naar de eerste verdieping leidde.

— Let nu op! fluisterde Nicholson. Drie uwer gaan de trap op en openen de deur van de eerste kamer links. Vandaar kunnen zij in de slaapkamer van den bewoner doordringen. Overval den man voor hij geluid kan geven....

— Moet hij worden koud gemaakt, Meester? vroeg een der bandieten met een afschuwelijken grijns.

— Neen. Dat is nutteloos. Er valt hier toch niets te halen. Bindt den man op zijn bed vast, knevelt hem — dat is voldoende.

— Zijn er niet meer bewoners in dit huis? vroeg Campbell fluisterend.

— Nog een huishoudster, maar die slaapt op de bovenste verdieping. De andere bewoners zijn op reis. Haast u wat!

Campbell wees drie mannen aan, die als katten naar boven slopen, nadat zij reeds een rooden zakdoek voor hun gelaat hadden gebonden, zoodat alleen de oogen te zien kwamen.

Een hunner opende met een looper de deur van het aangewezen vertrek, en daarop traden de bandieten binnen.

Zij liepen bij het licht van een kleine lantaarn door het vertrek, openden voorzichtig een tweede deur — drongen het slaapvertrek binnen en wierpen zich op den rustig sluimerenden, niets vermoedenden bewoner....

Intusschen wachtten de overigen vol spanning in de smalle gang beneden.

De minuten kropen traag voorbij.

Van de drie schavuiten daarboven was niets te hooren.

Zij verrichtten hun werk volkomen geruischloos.

Het licht van de eene dievenlantaarn wierp een rossig schijnsel op de gezichten der wachtende benedeleden.

Eindelijk, nadat er bijna een kwartier verstreken was, bromde professor Nicholson:

— Waar blijven zij toch!? Is een kwartier voor drie wakkere mannen niet voldoende om een enkelen slapenden grijsaard onschadelijk te maken?

Hij had nauwelijks uitgesproken of de trap kraakte heel zacht onder de voeten der terugkeerende bandieten.

— Gij zijt lang weggebleven! zeide Nicholson streng.

— Vergeving, Meester! zeide een hunner, wij willen ons werk goed doen!

— Kan de man zich nu niet bewegen?

— Hij kan zich niet bewegen, niet zien en niet spreken, Meester!

— Des te beter! Maar werk voortaan wat vlugger, dat is alles wat ik u te zeggen heb! En nu voorwaarts!

De boeven konden nu, zonder vrees voor alarm, hun weg voortzetten.

Zij liepen de gang ten einde en bereikten een tuinkamer, die met een glasdeur op een kleine veranda uitkwam.

Daar doorheen waren de boomen in den kleinen achtertuin vaag zichtbaar.

Nicholson trad het eerst binnen....

Zijn oogen schitterden en zijn neusvleugels trilden.

Hij zou dus eindelijk het doel bereiken, waarnaar zijn voorganger zoo menigmaal vruchteloos gestreefd had — de vernietiging van den doodsvijand der Wolven en der Raven!

Zacht sluipend trad hij op de glasdeur toe, opende haar en trad op de veranda, waar de regenvlagen hem in het gelaat sloegen.

Hij wierp een blik op de vensters van het tegenoverliggende huis, slechts door een kleinen tuin van hem gescheiden.

Bijna was een kreet van woede en ongeduld

hem ontsnapt.

De ramen op de tweede verdieping waren verlicht!

En voor een dier ramen, duidelijk afstekend tegen het witte lancaster van een rolgordijn, zaten twee mannen rustig in een boek te lezen of te kaarten!

Er kon geen oogenblik aan getwijfeld worden of die beide mannen waren Lord Lister, de Groote Onbekende, en zijn even geheimzinnige helper en metgezel!

De Meester balde de vuisten tot de nagels hem in 't vleesch drongen.

Die twee mannen daarginds schenen volkomen gerust te zijn!

Zij bewogen zich slechts nu en dan, en blijkbaar waren zij niet van zins, zich voorloopig ter ruste te begeven!

Er bleef niets anders over — de schurk zou zijn wraak nog eenigen tijd onbekoeld moeten laten.

Er viel niet aan te denken, twee mannen als die daar boven aan te vallen, terwijl zij klaar wakker waren!

Misschien zou dan geen zijner mannen en hij zelf niet uitgezonderd, er het leven afbrengen, want reeds professor Shydrift had hem medegedeeld, dat Raffles op honderd pas afstands een aas uit een speelkaart schoot, zonder ooit te missen en langer dan een seconde te mikken!

Hij trok zich weder in het vertrek terug, schoof een stoel bij de open deur, ging zitten, zoodat hij het venster in het oog kon houden, kruiste de armen en wachtte.

Hij wachtte met het geduld van een kat voor een muizenhol, niet voornemens zijn plan op te geven.

De anderen stonden als standbeelden om hem heen, wachtend op zijn bevelen en wel beseffend, dat er zich een onvoorziene moeilijkheid had voorgedaan, hoewel zij liever hun tong zouden afbijten dan er den opvolger van den gevreesden Shydrift naar te vragen.

Zoo verstreek een half uur.

Nicholson hield zijn tijgeroogen onafgewend op het verlichte venster gericht, waarachter de gedaante zich slechts nu en dan even bewogen.

Eindelijk zou zijn geduld beloond worden.

Een der mannen stond langzaam op, strekte den arm uit, scheen eenige woorden met zijn metgezel te wisselen en draaide toen blijkbaar den schakelaar van het electriche licht om, want het werd eensklaps duister.

Nicholson slaakte een zucht van verlichting.

Hij stond op en rekte zich uit.

Toen wierp hij een blik op zijn horloge.

— Wij zullen nog een half uur wachten, fluisterde hij. Dan zullen zij wel slapen.

Nogmaals verstreek een half uur.

Toen beval de Meester op korten toon:

— Opgelet! Het is tijd!

— Waar is de slaapkamer, Meester? vroeg Campbell.

? Het moet de kamer zijn, waarvan zoeven de ramen verlicht waren.

De acht mannen begaven zich allen op de waranda.

In den kleinen tuin was het zoo donker, dat men geen hand voor oogen kon zien.

Het was nu ook onmogelijk licht te maken, daar dit misschien gezien zou worden door deze of gene die wat laat zou zijn opgebleven in een der aangrenzende huizen.

De bandieten moesten dus op den tast hun weg vinden naar de kleine tuindeur van het huis, waar zij vermoedden dat Raffles en zijn metgezel zich ophielden.

Spoedig waren zij allen voor deze kleine deur verzameld.

Professor Nicholson bevond zich nog steeds aan het hoofd.

Er lag een uitdrukking van helsche wraak op zijn gelaat.

Nog eenige oogenblikken en hij zal het doel bereikt hebben.

Hij wenkte een der schurken, die bekend stond wegens zijn vaardigheid in het openen van sloten, en dadelijk ging de man aan het werk.

Weliswaar moest hij dit op het gevoel doen, maar niettemin was de deur binnen vijf minuten geopend.

— Onze man schijnt toch niet zoo op zijn hoede te zijn als ik wel had vermoed, bromde professor Nicholson in zich zelf. Deze deur is ten minste wel wat heel snel geopend, nu, des te beter!

Een voor een gingen de acht bandieten het huis binnen.

— Nu heb ik u slechts één ding te zeggen, fluisterde de Meester, zóó zachtjes, dat het nauwelijks te hooren was. Wie uwer ook maar het geringste gerucht maakt, waardoor onze onderneming gevaar zal loopen te mislukken, is een kind des doods. Ik zal hem met eigen hand neerschieten, ook al zou mij daardoor de kans ontgaan den Grooten Onbekende ditmaal in handen te krijgen.

De mannen zwegen.

Een blik door de gaten van het zwarte masker in de fonkelende oogen van hun aanvoerder was voor hen voldoende om hen te doen zien, dat hij het meende!

Zij stonden op dit oogenblik in een tamelijk

breede gang, zooals te zien was bij het licht van een kleine gasvlam, die aan het einde van de gang in een kleine lantaarn brandde.

Aan het einde van de gang bevond zich een eikenhouten trap, die naar de eerste verdieping voerde.

Professor Nicholson wees met uitgestrekte vinger vooruit en achtereenvolgens bestegen de schurken de trap.

Een troep katten had ternauwernood minder gerucht kunnen maken!

Zonder zich op te houden sloop Nicholson voor de anderen uit naar de tweede trap, die verder omhoog voerde.

Ofschoon hij hier slechts een enkele maal geweest was, scheen hij den weg zoo voortreffelijk te kennen, dat hij geen oogenblik behoefde te aarzelen.

Zoo bereikte het kleine troepje de tweede verdieping.

Een oogenblik stond de aanvoerder in beraad.

Maar reeds het volgende oogenblik vervolgde hij zijn weg.

Ofschoon de vloer van de gang hier onbedekt was slopen de acht schavuiten zonder eenig gerucht te maken verder.

Eindelijk stond professor Nicholson voor een witgelakte deur. Hij tastte naar zijn zak om zich te vergewissen dat zijn revolver zich op de goede plaats bevond en greep toen de kruk van de deur.

Eenigszins tot zijn verwondering had hij volstrekt geen moeite haar te openen.

Het was duidelijk dat Raffles zoozeer overtuigd was van de sterkte van zijn vesting, en zoozeer vertrouwd op zijn merkwaardig instinct, dat hij het niet eens noodig had gevonden de deur op slot te draaien.

Sluipend als een tijger trad Nicholson, thans met de revolver in de vuist, het tamelijk groote slaapvertrek binnen.

De anderen volgden hem op den voet.

Het vertrek was in een vage schemering gehuld, teweeggebracht door een klein nachtlucht, dat in een kleine kom van dun geaderd marmer brandde.

En bij dit zwakke licht zag Nicholson iets dat hem verschrikt en verwonderd deed stilstaan.

Voor een der ramen, ieder aan een kant van de tafel, zaten de twee mannen, welker schaduw hij zoeven zich had zien afteekenen op het rolgordijn.

Hun vormen waren vaag zichtbaar.

Zij bewogen zich in het geheel niet en schenen in diepen slaap verzonken te zijn.

Hun hoofd rustte op hun armen, die op het tafelblad waren uitgestrekt.

Een plotseling wantrouwen maakte zich van den aanvoerder meester, waarvan hij zich niet aanstonds den aard wist te verklaren.

De meeste bandieten waren hem reeds gevolgd en trachtten over zijn schouder heen te zien, ten einde gewaar te worden wat er in de kamer voorviel, dat hem weerhield om verder te gaan.

Maar ook zij zagen niets anders dan de bewegingloze gedaante voor het raam.

Op de teenen sluipend trad Nicholson naderbij.

En nog steeds bewogen de mannen zich niet!

Het had er allen schijn van, of zij bewusteloos — misschien wel dood waren!

Maar Nicholson was er de man niet naar lang over iets na te denken.

Hij nam zijn zaklantaarn in de linkerhand, maakte licht en wenkte de anderen hem te volgen!

Het volgende oogenblik stond hij voor de tafel en schudde een der gedaanten ruw bij den schouder, terwijl hij haar tegelijkertijd zijn revolver onder den neus duwde.

Maar bijna op het zelfde oogenblik slaakte hij een gebrul van woede.

— Dood en duivel! riep hij uit. Wij zijn bedrogen — het zijn poppen!

Hij had het woord nauwelijks gesproken, of het vertrek baadde eensklaps in licht.

De bandieten konden nu zien dat hun aanvoerder het maar al te zeer bij het rechte einde had gehad!

Inderdaad — bij de tafel zaten geen menschen maar twee voortreffelijk vervaardigde mechanieke poppen, die waarschijnlijk in beweging werden gebracht door een uurwerk, dat zich in hun binnenste bevond.

Nicholson moest zich aan den rand van de tafel vasthouden om niet van woede en haat te bezwijken.

Plotseling viel hem iets wits in het oog dat midden op het tafelblad lag.

Onwillekeurig strekte hij er de hand naar uit. Het was een brief, geadresseerd aan professor Irwin Nicholson.

Met een woeste beweging scheurde de Meester de enveloppe stuk.

Zijn oogen vlogen over den inhoud.

Ziehier wat de brief bevatte:

Hooggeachte Professor!

Het spijt mij voor u, dat dit bezoek niet het resultaat heeft opgeleverd wat gij er van verwacht hebt. Omstandigheden, die sterker waren dan gij, hebben dit belet! Gij zult er verstandig aan doen voortaan

wat beter acht te geven op de menschen die u vergezellen, want misschien bevindt er zich onder uw metgezellen wel een, die niet de man is, waarvoor hij zich uit geeft! Zoodra gij dezen brief gelezen hebt zijt gij een gevangene in dit huis. Ik heb mijn maatregelen goed genomen — ik hoop wat beter dan gij het deed! Binnen vijf minuten zult gij allen gearresteerd zijn! Het huis is door de politie omsingeld en gij zult er niet uit kunnen komen, al waart gij zoo klein als een muis, ja, al kondet gij u onzichtbaar maken!

Wat de ongelukkige man betreft, dien gij in het andere huis onschadelijk hebt meenen te maken — hij is ver van hier, en ik moet u zeggen dat gij een vergissing hebt begaan!

Ik zou in staat zijn u als een hond neer te schieten, en misschien doe ik dat later ook nog wel eens, maar ditmaal wil ik genade voor recht laten gelden! Ik zou u echter sterk aanraden mijn weg niet meer te kruisen, of het zal u berouwen!

John Raffles.

Met een vreeselijken vloek wierp Nicholson den brief op tafel.

— Wij moeten hier weg, mannen, schreeuwde hij, wij zijn verkocht en verraden!

Hij wendde zich om en wilde wegstormen. Maar op hetzelfde oogenblik vielen door een onzichtbare oorzaak de deuren op slot.

— Verdoemd! brulde de Meester, zullen wij ons hier als ratten in een val laten opsluiten?

— Er moet toch een uitweg zijn! schreeuwde Owen Campbell b.g. Jap.

— Die is er ook! klonk een stem, waarvan het niet was na te gaan waar zij vandaan kwam.

Nicholson slaakte een gebrul als van een gewonden stier.

Hij kende die stem maar al te goed!

Het was John Raffles die deze woorden gesproken had!

Maar waar zijn doodsvijand zich op dat oogenblik bevond — dat had hij onmogelijk kunnen zeggen.

Met bloedbeloopen oogen keek hij om zich heen.

Nergens was een opening, nergens was een spleet in den wand te zien.

Hier en daar hingen schilderijen aan den wand, en ook een groote spiegel, maar daaraan was niets bizonders te zien.

En toch was het geen zinsbehoogeling — daareven had de stem van den Grooten Onbekende geklonken!

— Ik zeg u dat er een uitgang is! hernam de stem, maar gij zult hem alleen niet vinden! Professor Nicholson meende te stikken van drift.

Hij was een man zonder eenige gewetenswroeging — hij was een slecht mensch, maar hij beschikte in ieder geval over persoonlijke moed.

Maar te strijden tegen een onzichtbaren vijand, dat was hem te veel, dat vervoerde hem tot een staat van razernij, die hem geheel en al buiten zichzelf bracht.

Plotseling schreeuwde hij:

— Er ontbreken drie mannen! waar zijn zij?

— Zij zijn hier! klonk de vroolijke stem ergens buiten het vertrek. Ik dank u voor uw vriendelijke belangstelling — zij zijn in veiligheid! De drie mannen die gij zoekt zijn in het andere huis in de slaapkamer van den grijsaard dien zij daar dachten aan te treffen! Zij hebben er echter eenige andere personen gevonden, en daarom duurde het ook zoo lang vóór zij terugkeerden! Begrijpt gij het nu?

Nicholson begreep het maar al te goed!

Hij doorzag nu den geheelen aanleg!

Met wrok en woede in het hart moest hij erkennen, dat Raffles hem, reeds den eersten keer waarmede hij met hem te doen kreeg, de baas was geweest!

Het was voor zijn ijdelheid treurig om het te moeten bekennen, maar het was niettemin de zuivere waarheid.

Echter was Nicholson er de man niet naar zich zonder meer gewonnen te geven.

Hij begreep dat de bedreiging in den brief meer bevatte dan alleen een schrik aanjaging.

Raffles was niet gewend, zich met looze bedreigingen op te houden.

Hij kon er dus wel zeker van zijn, dat op dit oogenblik werkelijk het huis aan alle zijden door politie omringd was.

Maar wat hem geheel buiten zich zelf bracht, wat hem deed rillen van woede en wraakzucht, dat was de omstandigheid, dat hij zijn tegenstander niet zagen hem geen kogel door het hoofd kon jagen. al moest hij zelf ook eenige minuten later gevangen worden genomen.

Hij stormde nu zelf naar de deur en rukte aan den knop.

Hij had echter evengoed kunnen trachten de poort van de Tower van Londen te openen.

De deur was onwrikbaar gesloten.

Een andere uitgang was er niet.

En weer klonk de stem.

— De vijf minuten zijn bijna verstreken, mijn waarde professor. Ik ben tot mijn leedwezen genoodzaakt u te verlaten, daar ik anders

misschien gevaar zou loopen zelf mede in het net te geraken! En gij zult wel inzien, dat dat onmogelijk mijn bedoeling kan zijn!

Er klonk een geluid als van een kleine metalen deur die geopend wordt.

Nicholson hief het hoofd op.

Zeer dicht bij de zoldering, in een hoek van het vertrek was een klein gedeelte van de plint verschoven.

Het stukje was zeker niet grooter dan een decimeter, en achter deze opening verscheen voor een ondeelbaar oogenblik het spottend gelaat van dokter Brown, den gewaanden ontdekkingsreiziger.

Nicholson hief zijn revolver op en joeg een kogel naar dat spottend gelaat!

Maar hij kwam te laat!

De ijzeren deur schoof dicht en de kogel sloeg tegen het metaal te pletter.

Weder liet Nicholson een verschrikkelijken vloek hooren.

Het scheen nu werkelijk, dat zijn lot bezegeld zou worden, nog voor hij in de gelegenheid was geweest aan het Genootschap te toonen, dat hij een waardig opvolger was van professor Shydrift.

Hij meende reeds voetstappen op de trap te hooren!

Misschien kwam de politie daar reeds aan!

Als opgejaagde dieren liepen de bandieten door het vertrek.

Een hunner poogde zich onder het bed te verschuilen, maar een krachtige schop van den aanvoerder tegen een lichaamsdeel hetwelk hij anders gebruikte om er op te zitten, bracht hem spoedig tot andere gedachten.

Toen schreeuwde Campbell:

— De vensters! Zij zijn niet zoo hoog van den grond!

— Je hebt gelijk — wij moeten het er op wagen! Beter dat wij onzen nek breken, dan dat wij in handen van de politie vallen!

Campbell was reeds naar een van de vensters gestormd en had het opengerukt.

Hij blikte in de diepte.

Het was een afstand van minstens acht meter.

Er viel niet aan te denken den sprong te wagen al zouden zij ook in zachte aarde neerkomen.

Hij keek ter zijde.

Er was geen enkel balkon te zien, er was geen regenpijp, geen brandladder — niets van dien aard!

Niets waaraan zij zich zouden kunnen vastklemmen, ten einde naar beneden te klauteren!

En zoo sterk was de tucht onder de dievenbende, dat Campbell niet het eerst aan zijn

eigen persoonlijke vrijheid dacht, maar voor alles zijn nieuwen meester, den opvolger van den grooten Shydrift, wilde redden!

Hij keerde zich om en keek om zich heen.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij snelde naar het groote bed, en rukte er de lakens af.

Dadelijk hadden de anderen begrepen wat zijn doel was.

De bandieten begonnen het laken in reepen te scheuren, ze in elkaar te draaien en ze vervolgens aan elkander te binden.

Toen dit geschied was zocht Campbell echter tevergeefs naar een haak om het uiteinde van dit geïmproviseerde koord aan vast te binden.

Toen bedacht hij zich niet lang.

De tafel was zoo groot, dat zij onmogelijk door het venster zou kunnen schieten.

Hij bevestigde daarom het einde van het koord dicht onder het tafelblad om een van de pooten en wierp het koord buiten het raam.

Het reikte tot bijna aan den grond.

De voetstappen klonken nu vlakbij.

Het was duidelijk, dat de politie zich reeds op de gang bevond.

Over enkele seconden zou zij binnengedrongen zijn.

Een der bandieten, van vrees buiten zich zelf, snelde naar het raam en wilde het koord grijpen.

Campbell greep hem in den nek en sleurde hem achteruit.

Hij trok zijn revolver en zette den loop van het wapen tegen den slaap van den bandiet.

— Nog een stap, en dit zal je laatste onderneming geweest zijn, vriend, zeide hij op kouden toon! Heb je niet begrepen dat de Meester voor moet gaan?

Met een blik als van een geslagen hond trok de bandiet zich terug.

Professor Nicholson sprong op de tafel en boog zich over de vensterbank.

Hij greep het einde van het beddelaken en wierp zich stoutmoedig over den rand.

Zijn hoofd was nog niet geheel en al verdwenen, toen de deur weder openvloog op dezelfde geheimzinnige wijze als zij zooeven gesloten was!

De politie drong de slaapkamer binnen!

— Verdedig je vrijheid, mannen, en beschermt het leven van onzen chef! schreeuwde Campbell.

Aanstands knalden er eenige schoten.

De voorste politieagent viel zwaar gekwetst neer.

Maar de overmacht was te groot.

De kamer was in een oogwenk vol politiedienaren en de bandieten werden in enkele oogenblikken overweldigd en geboeid.

— Maar dit zijn ze niet allen! riep de brigadier uit, die het troepje had aangevoerd. Ik mis er een! Volgens den brief van mijnheer Brown moesten er vijf zijn! Alle duivels! Zou misschien de voornaamste man ontsnapt zijn?

Het volgend oogenblik zou hem reeds op die vraag bevestigend antwoorden!

Want een der agenten was naar het raam gesneld en had een blik naar buitengeworpen.

De maan was doorgekomen en bij haar licht kon hij zien, dat een donkere gedaante met ongelooflijke snelheid en behendigheid over een schutting klom en onder de verandah van het tegenoverliggende huis verdween.

— Als onze mannen in die straat niet goed opletten, dan zal de schurk nog ontkomen! riep de brigadier uit.

— Wie is het eigenlijk, vroeg een der agenten?

— Dat mag de drommel weten! Daarover heeft mijnheer Brown zich niet uitgelaten! Ik denk dat hij het zelf niet wist! Maar hoe het ook zij — de hoofdman van de bende is ontkomen.

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

HOOFDSTUK VII.

DE NACHTELIJKE AANRANDING.

Er waren eenige dagen verlopen sedert dit voorval.

Raffles en Charles zaten in de bibliotheekzaal van de prachtige villa welke de Groote Onbekende in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen in de Cromwellstreet woonde.

Het weer was omgeslagen en het was een heldere vriesdag.

Des morgens hadden de beide vrienden schaatsen gereden op de bevroren vijver in Hydepark.

En nu rustten zij een weinig van de vermoeienissen uit.

— Weet je waar ik op het oogenblik aan denk? vroeg Charles terwijl hij het blad nederwierp, dat hij zoo juist had opgenomen.

— Ik ben geen gedachtenlezer, mijn jongen, zeide Raffles glimlachend.

— Ik bedenk, dat het toch maar weinig gescheeld had of wij zaten hier niet zoo rustig!

— Ik erken, dat het toeval ons wel zeer welwillend gezind is geweest!

— Als wij die arme vrouw in Black Friars Lane eens niet aan de klauwen van haar beestachtigen echtgenoot hadden ontrukkt, dan zou zij je niet hebben kunnen mededeelen, dat zij Nicholson in „Het Witte Paard” gezien had, en dan zou je waarschijnlijk nooit argwaan jegens hem gekoesterd hebben!

— Nu, wat dit laatste betreft — dat weet ik nog niet! Zijn gezicht beviel mij al dadelijk niet, en ik kon mij met den besten wil van de wereld niet begrijpen wat hij eigenlijk bij dr. Brown kwam uitvoeren! En ook zijn vergissing met dat uur, waarop hij zoogenaamd langs mijn venster zou geloopt zijn, was niet geheel en al in den haak! Neen, neen — dat heerschap heeft mij aanstonds tegengestaan.

— Alles goed en wel, maar dat ware toch zeker geen voldoende reden geweest om te doen wat je gedaan hebt!

— Dat erken ik! En ik erken tevens, dat wij aan Juffrouw Spurry zeer veel verschuldigd zijn. Het verheugt mij van harte, dat zij zich reeds een paar dagen in veiligheid bevindt en dat haar kinderen goed en wel op een mijner landgoederen in Schotland zijn. Ik ben haar daarom ook verplicht omdat wij een zeer opwekkend avontuur aan haar te danken hebben!

— Opwekkend is een goede term, Edward! Ik zou liever zeggen, dat het amusant was!

— Wel zeker was het dat! Noem jij het dan niet amusant om een man als Nicholson er in te laten loopen, een professor, die waarschijnlijk Shydrift zaliger naar de kroon wil steken, ik voor mij vond het een uitmuntende grap!

— Een grap, die wel eens minder goed had kunnen afloopen, als niet alles zoo nauwkeurig in elkaar gegrepen had!

— Ja, ik moet toegeven, dat wij aan vrouwe Fortuin wel een en ander te danken hebben. Deze goede dame heeft ons de behulpzame hand gereikt, en ik ben er haar dankbaar voor.

— Intusschen heb je het grootste gevaar geloopt. Je hebt de plaats ingenomen van „Black Monkey”, nadat je hem belet had zijn rol te spelen, en in zijn plaats ben je naar de bijeenkomst in het Witte Paard gegaan! Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat je hier thans niet zou zitten als Nicholson ook maar een seconde had kunnen vermoeden, dat je evenmin Black Monkey waart als hijzelf!

— O, daar bestond in geen geval vrees voor! Hij had den man nog nooit zelf gezien, en daarop speculeerde ik ook! Maar wat de anderen betreft, ik wil niet verzwijgen, dat ik gevaar liep door hen te worden ontmaskerd! Maar van het oogenblik af, dat zij mij niet herkenden liep alles van een leien dakje!

— Er is een ding dat ik niet goed begrijp.

— Laat eens hooren!

— Het is mij niet zeer duidelijk, waarom je dien Nicholson maar niet aanstonds door de politie hebt laten arresteeren, toen de bijeenkomst in het „Witte Paard” plaats had.

— Beste jongen, daarvoor had ik verschillende redenen. Een der voornaamste daarvan is wel, dat mij aldus een spannend avontuur zou zijn ontgaan, en je weet wel, dat ik liever 10.000 p. st. zou missen dan mij een opwindende episode van mijn bestaan te laten ontgaan! De tweede reden is, dat ik dien Nicholson nog een kans wil geven. De derde reden is, dat hij dan toch waarschijnlijk binnen zeer korten tijd weder op vrije voeten zal zijn gesteld, na een zeer korte gevangenisstraf, daar hij in ieder geval niet gestolen heeft en het bewijs niet zal te leveren zijn, dat hij de chef is

van een zeer gevaarlijke bende schurken! Aan den anderen kant zou ik groot gevaar hebben geloopt, dat men mij in een gekkenhuis opsloot, als ik vertelde dat de beroemde professor Nicholson een buitengewoon gevaarlijke gewetenlooze schurk is.

— Maar je had toch zijn naam kunnen noemen in je brief aan de politie waarin je haar op de hoogte stelde van den nachtelijken overval dien zij op Brown wilden plegen.

— Dat heb ik nagelaten om dezelfde reden.

— Nu, ik hoop dat je daarna er geen berouw van zult hebben.

Raffles haalde de schouders op.

— Kom tijd, komt raad, zeide hij op luchtigen toon. Wij zullen niet op de gebeurtenissen vooruit loopen, en vertel mij nu eens wat er alzoo in de bladen staat. Om je de waarheid te zeggen heb ik zelf geen lust er een ter hand te nemen.

Charles nam het laatst verschenen nummer van de „Times” ter hand en bladerde het door.

— Er staat een Ministercrisis in Spanje te wachten. Stel je er belang in?

— Niet in het minst! Overslaan wat ik je verzoeken mag.

— De Keizer van Siam zendt over een maand een buitengewoon gevolmachtigde naar Koning Georges, om hem de orde van den Gouden Olifant over te brengen!

— Noteer dat maar! Zoo'n gevolmachtigde, vooral uit een sprookjesland als Siam is, heeft meestal buitengewoon veel geld bij zich!

Charles maakte eenige aantekeningen in een klein boekje en vervolgde toen:

— De varkenskonink Tom Higgins uit Chicago komt over drie dagen hier!

— Schrijf maar op!

— Gisteren nacht heeft er op den hoek van de King Edward street en de Queen Victoria street een brutale aanranding plaats gehad!

— Iets bijzonders?

— Laat het mij maar eens even doorlezen!

— Ga je gang!

De jonge man las het bericht snel door. Toen slaakte hij een kreet van verwondering en keek Raffles met een angstigen blik in zijn blauwe oogen aan.

— Wat is er aan de hand, vroeg Raffles, die een versche sigaret had aangestoken? Is het werkelijk van beteekenis?

— Niet zoozeer wat de aanranding betreft. Het is een banale overval van een troepje bandieten op een ouden heer, dien zij van alles beroofd hebben en voor dood hebben laten liggen.

— Wat is er dan het bijzondere aan?

— Dat men dicht bij de plaats van de aan-

randing een gouden ring heeft gevonden, die op het bureau van politie is onderzocht, en waarvan de inhoud een zestal agenten zoo hevig heeft bedwelmd, dat de stakkers er nog zes uren later van sliepen.

— Mijn ring!

— Juist! Jouw ring, dien je hebt verloren op dien noodlottigen avond, waardoor Nicholson op je spoor is gekomen, en dien hij natuurlijk bij zich heeft gedragen op den avond van gisteren!

— Dan zou hij dus zelf daarbij zijn geweest? Dat zou Shydrift nooit gedaan hebben! Die bestuurde alleen — hij was er nooit in persoon bij, tenminste als het geen bijzondere zaak gold! Hij zou er zich zeker nimmer toe hebben geleend, de behulpzame hand te bieden bij een ordinair overval op een oud arm heertje! En zeg mij eens — heeft de politie de daders weten te vatten?

Slechts een! Het staat echter vast, volgens de verklaringen van 't slachtoffer, dat er meer geweest moeten zijn!

— En die eene heeft natuurlijk den aanvoerder niet verraden?

— Hij heeft gezwegen als een mof!

— Dat dacht ik wel! Er heerscht daar een ijzeren discipline! Zij zouden zich geloof ik eerder laten vierendeelen, dan hun Meester verraden! Niet alleen uit vrees, maar ook uit een gevoel van solidariteit! Nu, in ieder geval weten wij, dat professor Nicholson bij deze zaak betrokken is!

Raffles zat even in gedachten verzonken en vervolgde toen:

— Ik geloof, dat het tijd wordt, om te handelen, mijn jongen! Je herinnert je natuurlijk het vriendelijke briefje, dat wij gisteren in de woning van dr. Brown vonden!

— Zou ik mij dat briefje niet herinneren? riep Charles uit. Het bedreigde je met een vreeselijken dood, wegens den hoon en den smaad, die je den nieuwen Chef van het Geheime Genootschap hebt aangedaan, nog daarvan afgezien, dat het maar weinig had gescheeld, of hij was in handen van de politie gevallen, nog voor hij iets had kunnen verrichten, waaruit zijn behendigheid en zijn moed bleek! Dat vergeeft een man als Nicholson, die een tweede Shydrift blijkt te zijn, je natuurlijk nooit!

— Juist! En omdat ik in den eersten tijd volstrekt geen potkijkers kan velen, in verband met een paar grootsche plannen, welke ik voor de naaste toekomst koester, zullen wij zoo vrij zijn, dien heer voorloopig onschadelijk te maken, hij mag dan zooveel Chef van het Geheime Genootschap zijn als hij verkiest! Ik

heb geen consideratie voor menschen, die op den openbaren weg oude menschen overvallen en zoo toetakelen, dat zij er ternauwernood het leven afbrengen!

— Wat wil je dan doen?

— Hem aan de politie overleveren!

— Wat! Wil je er de politie bij halen?

— Dat is te zeggen — niet de ware, de echte politie! Niet Scotland Yard, of zijn waardigen hoofdinspecteur, noch Sullivan, den grooten detective, of iemand anders van het beroemde Londensche corps!

— Wat dan?

— Ik zal dat zelf wel opknappen — of liever, *wij* zullen dat doen!

— Wat zeg je daar? Wil jij Nicholson gaan arresteeren?

— Goed geraden!

— En denk je, dat dat zoo maar gaat?

— Nu, zoo gemakkelijk zal het natuurlijk niet gaan! Wij zullen zijn huis moeten binnen dringen, dat wil zeggen, het huis van Shydrift, en ik weet uit ondervinding, dat er zich daar tallooze geheimen bevinden, niet onderdoende voor die van het huis van dr. Brown! Maar zooals de Franschen zeggen — een gewaarschuwd man is er wel twee waard! Wij zullen op onze hoede zijn, dat is alles!

— Is dat alles? Neem mij niet kwalijk, maar ik ben het niet met je eens! Er valt méér te doen! Hoe denk je bijvoorbeeld de politie te overtuigen, dat de befaamde geleerde Nicholson een gevaarlijke misdadiger is?

— Door haar precies mede te deelen, wat er met den giftring is voorgevallen! Zij zal toch hoop ik het woord van John Raffles wel gelooven?

— Ik ontken niet dat zij je gelooft! Maar zij zal naar bewijzen vragen. Kun je die verschaffen?

— Zij moet die zelve maar zoeken! Er zullen er wel te vinden zijn in zijn woning, en anders moet de waard van „Het Witte Paard” maar eens aan den tand gevoeld worden!

— Maar die zal toch zelf niet weten, wie de man eigenlijk is, die door Shydrift tot zijn opvolger is benoemd!

— Toegegeven — maar uit zijn verklaringen zal de politie toch heel wat wijzer kunnen worden! Bovendien — de ring is er toch! Als die geen genoegzaam bewijs oplevert, dan moet ik zeggen, dat men op Scotland Yard wel bijzonder veeleischend is! Hoe dan ook — ik ben vast voornemens, onzen nieuwen vijand eens te gaan opzoeken, en voor de rest moet de politie maar zorgen! Die man kan mij zeer lastig worden, als hij wil, en het is voor

mij het best, als hij voor eenige maanden van het tooneel verdwijnt! Dat zal hem tevens leeren, niet al te lichtvaardig over mijn macht te denken!

— Je blijft er dus bij?

— Onherroepelijk!

— Zal Henderson van de partij zijn, evenals twee nachten geleden?

— Dat spreekt van zelf! Ik zou onzen trouwen chauffeur diep krenken als ik hem van zulk een onderneming buitensloot! En nu zullen wij eens aan het opmaken van een klein veldtochtplan gaan!

Tegen het vallen van den avond van denzelfden dag reed een auto, waarin twee mannen zaten, in snelle vaart door de Grosburn Street, om stil te houden op eenige passen van het huis van professor Nicholson.

Er stapten twee mannen uit.

Het waren Raffles en Charles Brand.

Zij zagen er eenvoudig gekleed uit, met lichte overjassen en ronde, stijve hoeden.

Achter het stuurwiel van de auto zat Henderson, de trouwe chauffeur van den Grooten Onbekende, die zijn meester reeds zoo vaak had bijgestaan in tal van gevaren, en die ook in den nacht van eergisteren een rol had vervuld in het drama, waar van Nicholson het slachtoffer had moeten worden.

De twee mannen liepen snel de weinige passen, die hen van het huis van den professor scheidde en belden aan.

Een bediende in eenvoudig livrei deed de deur open.

Hij had een sluw gelaat, maar Raffles was er van overtuigd, dat de man volstrekt niets afwist van de dubbele rol, welke zijn meester vervulde.

Daartoe was Nicholson veel te geslepen en te voorzichtig.

— Is je meester thuis, vriend? vroeg Raffles.

— De professor is wel thuis, heeren, maar ik weet niet, of hij u thans wel zal kunnen ontvangen!

— Waarom? Wij komen over een belangrijke zaak spreken!

— De professor werkt, en dan wil hij nooit gestoord worden!

— Zeg maar, dat wij slechts eenige oogenblikken met hem willen spreken! Het betreft een zaak van gewicht!

— Nu, ik zal het gaan vragen! zeide de man.

Hij ging heen en liet de beide vrienden wachten in de sombere vestibule.

— Een echt moordenaarshuis! fluisterde

Charles zoodra de bediende uit het gehoor was.

— Dat mag je wel zeggen! Het is, of men hier een bloedlucht ruikt. De geest van Shydrift waart hier nog rond!

De bediende kwam spoedig terug en zeide:

— Het spijt mij zeer, mijne heeren, maar professor heeft werkelijk geen tijd. Hij verzoekt u, uwe namen op te geven, en mij in het kort de reden van uw komst te zeggen.

— Dat gaat niet, vriend! zeide Raffles kalm. Uw meester is zeker op dit oogenblik in zijn werkkamer?

— Ja mijnheer, maar....

Raffles liet den man niet eens uitspreken, maar duwde hem ter zijde, en wenkte Charles hem te volgen.

— Wij moeten volstrekt met uw meester spreken, vriend! zeide hij. Het spijt mij dat ik zijn weigering in den wind moet slaan!

En voor de verblufte bediende van zijn verbazing bekomen was, hadden de twee gewaande rechercheurs de trap reeds beklommen.

Spoedig bereikten zij de eerste verdieping.

— Wees nu voorzichtig! fluisterde Raffles Charles in het oor. Onder de mat voor zijn kamerdeur bevindt zich een klein valluik, dat hij van binnen uit kan doen neerklappen. Ga er dus in geen geval op staan! Hij mocht eens argwaan koesteren!

— Zou de deur niet op slot zijn?

— Waarom? Hij zal wel denken dat zijn bediende de lastige bezoekers heeft weggezonden. Bovendien, als hij de rol van beledigde onschuld wil spelen, dan kan hij niet anders doen dan de zoogenaamde politiebambten ontvangen!

Onder het spreken waren de twee mannen naderbij geslopen.

Zij stonden nu ter weerszijden van de deur.

Raffles bukte zich en wierp een blik door het sleutelgat.

Nicholson zat kalm voor zijn schrijftafel te werken.

Blijkbaar gevoelde hij zich volkomen zeker van zijn zaak.

Zonder van houding te veranderen klopte Raffles krachtig op de deur.

Hij zag dat Nicholson met een ruk het hoofd ophief, en naar de deur staarde.

Het volgend oogenblik bracht hij de hand ter zijde van het schrijfbureau.

Blijkbaar bevond zich daar de hefboom; waarmede hij het valluik kon laten werken.

Hij bedacht zich evenwel dadelijk, stond op, en kwam naar de deur toe, maar niet dan nadat hij een lade van het bureau geopend had, en daaruit een kleine revolver had genomen, welke hij in zijn zak liet glijden.

Raffles richtte zich snel op.

Een glimlach deed zijn lippen krullen.

De sleutel werd in het slot omgedraaid en de deur ging open.

Even vertrok het gelaat van professor Nicholson krampachtig, toen hij de twee mannen onbeweeglijk voor zich zag staan.

Hij herstelde zich evenwel dadelijk en zeide op verbaasden toon:

— Neem mij niet kwalijk, mijne heeren, maar ik meende zeker, aan mijn bediende te hebben gelast, belet te geven! Zooals gij kunt zien, vervolgde Nicholson met een gebaar naar zijn schrijfbureau, ben ik druk aan het werk. Om niet gestoord te worden, had ik zelfs de deur afgesloten.

De beide mannen antwoordden niet, maar keken den schurk strak aan.

Nicholson beet zich op de lippen, en trachtte zijn gelaat in een beminnelijke plooi te trekken, wat hem maar half gelukte.

— Daar gij u echter niet schijnt te laten afwijzen, zoo ging hij voort, moet ik het er wel voor houden, dat gij mij over een zeer belangrijke zaak komt spreken. Treedt binnen, wat ik u verzoeken mag.

De twee mannen traden het vertrek binnen.

Raffles hield geen oog van zijn gevaarlijken tegenstander af.

Hij wist nu wel zeker, dat Nicholson in het bezit was van alle geheime verdedigingsmiddelen van professor Shydrift, en die middelen waren niet te onderschatten!

— En zeg mij nu de reden van uw komst — die zeker, ik herhaal het, wel van bijzonder dringenden aard moeten zijn! hernam Nicholson toen Charles de deur gesloten had.

— Dat is zij inderdaad, professor Nicholson! zeide Raffles landzaam. Wij zijn rechercheurs — hier is onze penning — en wij zijn hier gekomen om u te arresteeren!

Het gelaat van den Meester vertoonde achtereenvolgens een uitdrukking van verbazing, vervolgens van ongeloof, ten slotte van ontwaardiging.

Die man was inderdaad een volmaakt toneelspeler, en professor Shydrift had wel geweten wat hij deed toen hij als laatsten wil dezen wreeden, koelbloedigen en onvervaardden schurk tot zijn opvolger benoemde, een daad, welke het Genootschap van den Gouden Sleutel geen oogenblik zou hebben durven aanvechten!

Eindelijk scheen hij de kracht te hebben gevonden, zijn toorn en verbazing te uiten.

— Moet dit een aardigheid beteekenen? vroeg hij, met gefronste wenkbrauwen. Gij

moet weten dat ik niet van zulke vergissingen houd!

— Hier is geen sprake van een vergissing, professor! Gij zijt immers professor Nicholson?

— Zoo is mijn naam!

— Welnu, dan moeten wij u arresteeren!

— En op welke bespottelijke gronden, als ik u verzoeken mag?

— Op beschuldiging van medeplichtigheid aan den inval in het huis van dr. Brown en aan den overval gisternacht gepleegd in de King Edward Street!

Nicholson keek den gewaanden rechercheur met open mond aan.

Hij scheen sprakeloos van verbazing te zijn.

Toen haalde hij de schouders op, en zeide kortaf:

— Gij zijt gek! Sootland Yard zal zich deze zotte vergissing berouwen! Gij vergeet wie ik ben, mijn verleden, mijn naam!

— Dat moet zij weten, professor! Wij vervullen alleen onzen plicht!

— Maar die bewijzen! barstte Nicholson uit. Gij kunt toch een man van mijn positie niet zonder zeer deugdelijke bewijzen gevangen nemen! Ik heb gisternacht en op den nacht van de inbraak bij dr. Black of Brown of hij hoe ook heeten mag, mijn huis niet verlaten! Dat kan mijn huishoudster bezweren!

— O, ik geloof niet dat uw huishoudster er de vrouw naar is, om voor een meened terug te schrikken — ten minste als zij dezelve is, die in dienst was van wijlen professor Shydrift! zeide Raffles koel.

De stoot was raak!

Het gelaat van den schurk verkreeg een vale tint en zijn mondhoeken trilden zenuwachtig.

Hij keek den gewaanden rechercheur doorborend aan en hernam, ieder woord afbijtend:

— Gij weet niet wat gij zegt! Gij raaskalt! Ik weet niet wat gij bedoelt! Lever mij bewijzen — en ik zal u gaarne volgen, ofschoon ik natuurlijk zeer goed weet, dat die bewijzen geen steek houden!

— Misschien, professor! Weet dan, dat de bladen melding maken van een zekeren gouden ring, die gevonden is op de plek van den overval! Welnu, die ring bevond zich in uw zak!

Nu onderging het gelaat van professor Nicholson, hoezeer hij zich ook trachtte te beheerschen, een vreeselijke verandering.

Het werd door haat en woede vertrokken en zijn oogen fonkelden onheilspellend.

Toch bedwong hij zich zoo goed hij kon en vroeg op heeschen toon:

— En wat is er verder met dien ring?

— O, niet veel! Ik ken hem, dat is alles! Ik had hem namelijk eenige dagen geleden zelf verloren!

Een kreet als van een wild dier ontwong zich aan de keel van den schurk!

— Ik had het moeten weten! brulde hij. Gij zijt — gij zijt Raffles! En gij durft mij hier tarten? Gij zoudt mij durven arresteeren?

— Dat durf ik! Wees er echter zeker van dat ik mij zelf wel buiten schot zal weten te houden! antwoordde Raffles. Gij zijt mij te veel! Gij zoudt mij in de wielen kunnen rijden! Steek uw handen uit!

Raffles had zijn revolver getrokken en Charles trad met de boeien in de hand op professor Nicholson toe.

Deze deed snel een paar stappen achteruit, en schreeuwde:

— En denkt gij dat de politie mij in arrest zou durven houden op deze onnoozele aanwijzing van iemand als gij zijt?

— Dat zal zij zeker! De verklaringen uwer medeplichtigen, die wegens verscheidene moorden toch reeds ter dood veroordeeld zullen worden, zullen u verpletteren!

— Dan zou zij mij eerst moeten hebben! gilte Nicholson, razend van woede en wraakzucht.

Met een sprong als van een tijger was hij bij zijn schrijfbureau en rukte met een wanhopig gebaar een hefboom over, onder het tafelblad verborgen.

Bliksemsnel, en voor Raffles er op verdacht kon zijn, daalde uit de zoldering een stalen scherm neder, dat de kamer in tweeën scheidde!

De beide mannen hoorden nog even een schel, hoonend gelach en het metalen geluid van het neerkomend scherm — en toen werd het stil.

Zij vlogen naar de deur.

Hij zat onwrikbaar vast!

Nicholson had haar door middel van electriciteit gesloten!

En nu schoof langzaam de vloer met hen weg!

Een spleet vertoonde zich dicht bij den stalen muur, die geleidelijk grooter werd!

Binnen enkele minuten zouden zij omlaag zijn gestort!

Raffles wierp een blik door de opening, en deinsde met bleek gelaat terug....

Ver beneden zag hij het schitteren van een aantal recht omhoog gerichte lanspunten!

— Wij moeten hier uit! schreeuwde hij. Daar beneden wacht ons de dood!

Snel besloten schoot hij zijn revolver leeg op het deurslot, en Charles volgde zijn voorbeeld.

Raffles rukte aan den knop....

God lof — de kogels hadden het sterke slot vernield — de deur vloog open.

Juist achten hun voeten gaapte het doodelijk gat....

Zij ijlden het vertrek uit, stormden de trappen af, voorbij den onstelden bediende, en openden de straatdeur.

Zij kwamen juist bijtijds om te zien, hoe Nicholson in een auto sprong, die in snelle vaart wegstooft en aanstond uit het oog verdwenen was.

Raffles balde de vuisten.

Zwaar ademhalend stond hij een oogenblik stil.

Toen liep hij langzaam op de wachtende auto toe.

— Nicholson is ditmaal de sterkste geweest! zeide hij op ernstigen toon. Tusschen ons wordt het nu een strijd op leven en dood! Hij heeft mijn ondergang gezworen, en ik zal mij met hand en tand weten te verdedigen!

De volgende aflevering bevat :

GOUDDORST

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885